

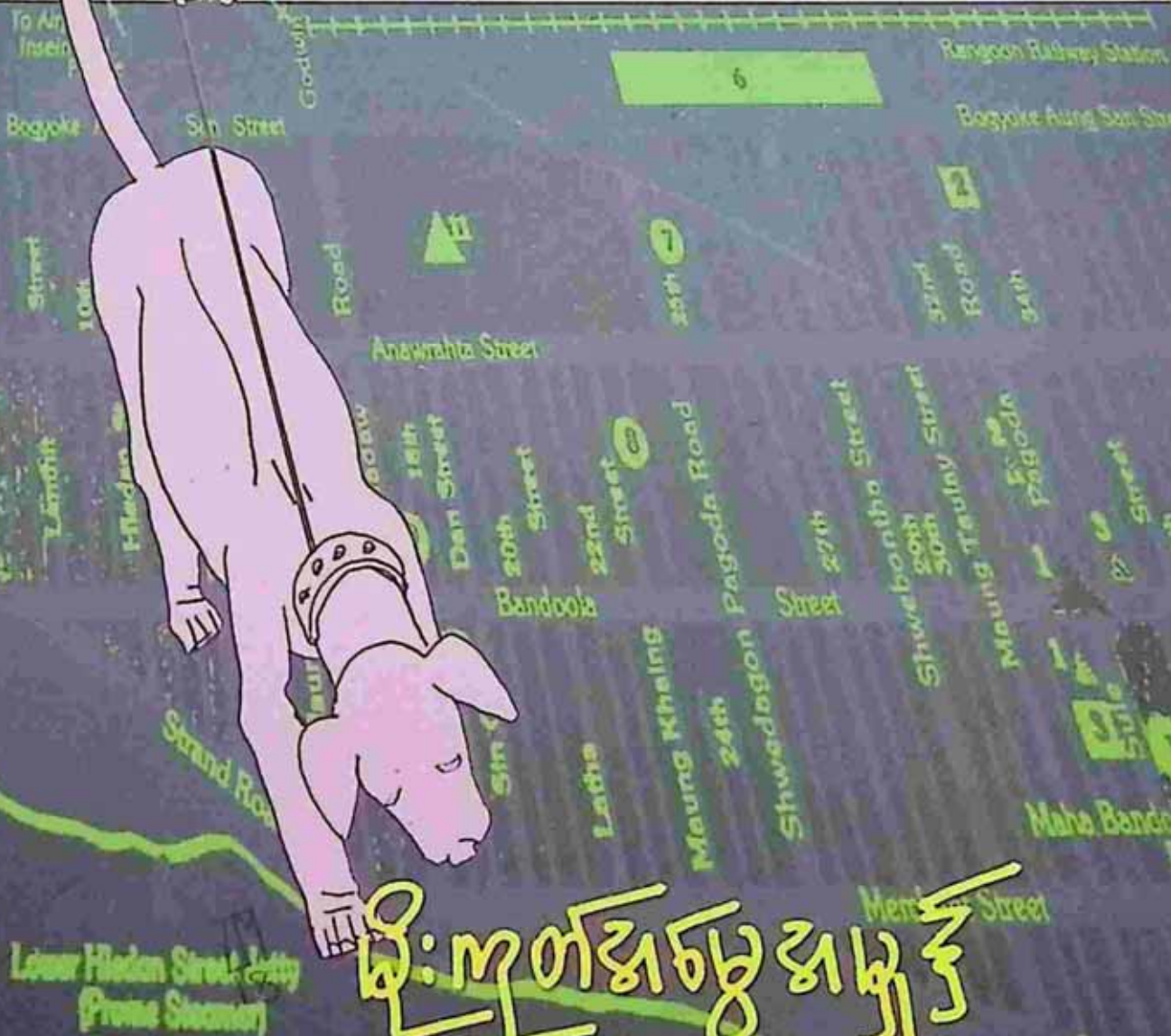
mgyo

SHERLOCK HOLMES

Sir Arthur Conan Doyle

ရော့ဒေါင်း ၂၀၆

မိုးကုတ်အဖွဲ့အဖွဲ့
မောင်စံရှားစံထောက်ပံ့
အခြားမရှိစွာဖြန့်

အင်္ဂလိပ်မှ မြန်မာသို့ အမှီးဝတ္ထုများ တစ်ခေတ်ကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်သော
 နှစ်ဘာသာတွဲစာအုပ် အစီအစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ အမှီးဝတ္ထုများ၏ သဘောမှာ
 အတိအကျပြန်ဆိုခြင်း၊ ချဲ့၍ ပြန်ဆိုခြင်းမျိုးများမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်၏ကျောရိုးနှင့်
 ရသအသွားအလာကိုသာ ယူ၍ မိမိကိုယ်ပိုင် အခင်းအကျင်းဖြင့် ပြန်လည်
 ဖန်တီးယူသော အတတ်ပညာဆန်သည့် ရေးဖွဲ့မှုမျိုးဖြစ်လေရာ-
 ယခု စီစဉ်သော စာအုပ်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသက်သက် ဖတ်ရှုလိုက ဖတ်နိုင်ခြင်း၊
 ဘာသာစကား လေ့လာနိုင်ခြင်း၊ မြန်မာလိုသာ သီးခြားအရသာခံ ဖတ်ရှုလိုက
 ဖတ်ရှုနိုင်ခြင်း၊ စာပေဖန်တီးရေးဖွဲ့လိုသူများအတွက် အမှီးဝတ္ထုရေးဆရာ၏
 ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာနှင့် ရေးဖွဲ့ပုံကို ချဉ်းကပ်လေ့လာနိုင်ခြင်း . . .
 စသည်ဖြင့် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ကြရန် ရည်ရွယ်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ISBN 978-99971-2-019-9
 ALSOD0004
 2500 MMK
 9 789997 120199 >

စာမူပိုင် - စာမူထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ
ယခုစာအုပ်ပြင်ဆင်တင်ဆက်ပုံမူပိုင် - အပါးတော်မြဲ
စာအုပ်တိုက်အမှတ်တံဆိပ် - အော်ပီကျယ်

ထုတ်ဝေခြင်း။ ဦးအောင်စည်သာ၊ အပါးတော်မြဲစာပေတိုက်(၀၂၂၉၃)၊
ပုံနှိပ်ခြင်း။ ဦးအောင်စည်သာ၊ အပါးတော်မြဲပုံနှိပ်တိုက်(၀၁၅၀၅)၊
၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့်
အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများ။ ဦးဖော်မောင်

မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ၊ရွှေဥဒေါင်း
၁၇၆ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ* ၂၁ စင်တီ
ပထမနှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၈၊ နိုဝင်ဘာလ၊
အုပ်ရေ ၁၀၀၀၊

email: aptmpublishinghouse@gmail.com
www.facebook.com/aptmbookhouse

အမှတ် (၇/၈)၊ မြန်မာသီရိလင်္ကာရာမကျောင်းလမ်း၊ နတ်ချောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
၀၉ ၉၅၁၃၉၉၅၅၅၊ ၀၉ ၉၅၁၃၉၉၂၂၂၊ ၀၉ ၄၀၄၄၂၂၂၉၂၊ ၀၉ ၄၄၁၅၁၅၅၅၉

**မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရွာစုံထောက်ပုံနှင့်
အခြားအမိုးဝတ္ထုများ
ရွှေဥဒေါင်း**

SHERLOCK HOLMES
Sir Arthur Conan Doyle

mgjoe.com
အပါးတော်မြတ် ဆက်တိုက်တင်ဆက်နေမယ့်

မောင်စံရှားစာအုပ်များ

ထွက်ရှိပြီး

- ၁။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အသင်းအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ
- ၂။ မတရားလက်ထပ်ခြင်းကို မောင်စံရှားစုံထောက်၍ ဖမ်းဆီးပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ
- ၃။ စာမေးပွဲမေးခွန်းစာရွက်များပျောက်ဆုံးမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ

ယခု

၄။ မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ

ဆက်လက်၍

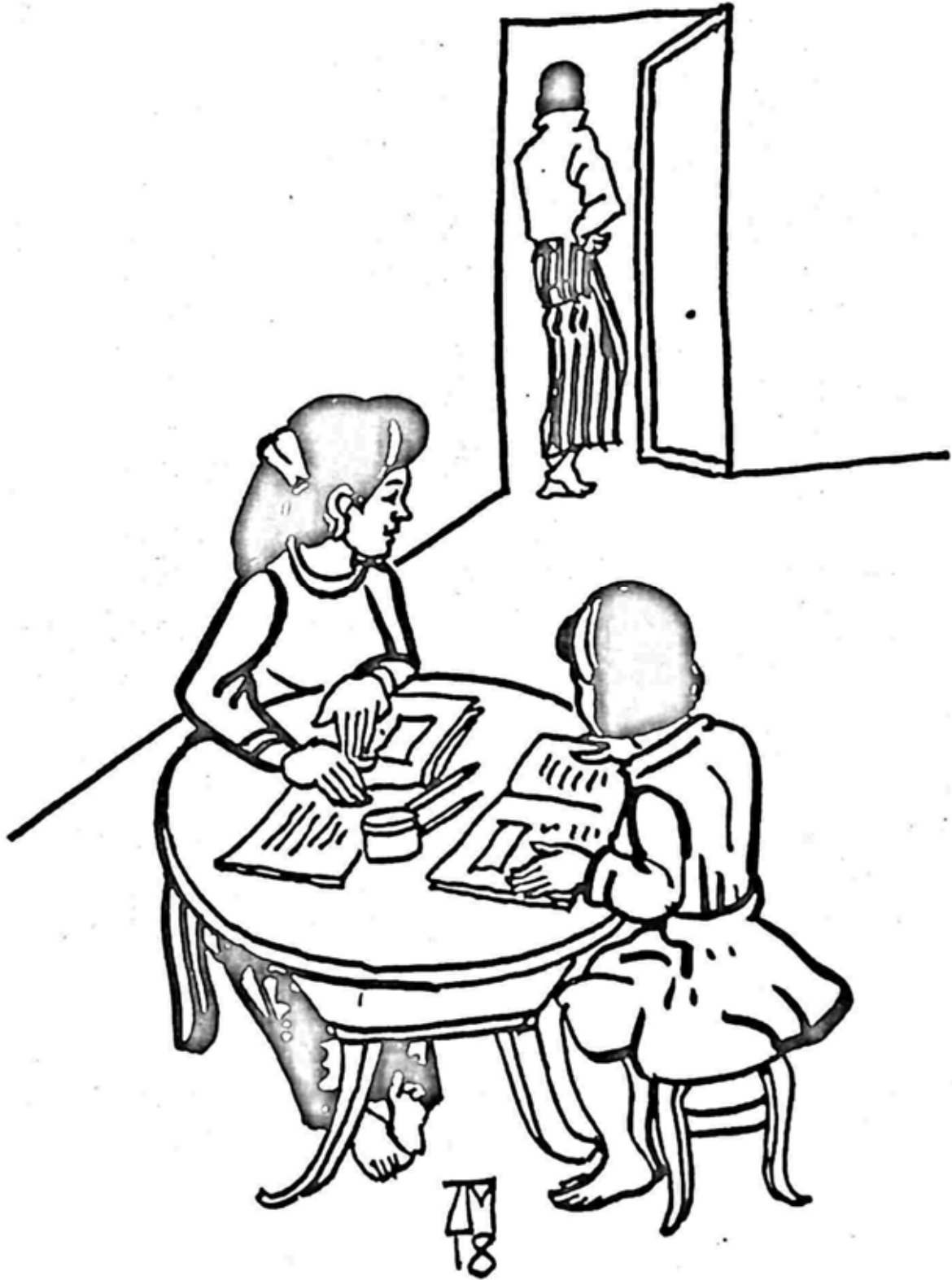
- ၅။ ဝန်ထောက်လူလိမ်အမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ
- ၆။ တိုက်သူကြီးဦးပေါ်ဦးအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံနှင့် အခြားအမှီးဝတ္ထုများ

စသည် ... စသည် ...

မာတိကာ

၁။	မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ The Adventure of the Solitary Cyclist	၁ ၂၀
၂။	ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှု The Adventure of the Priory School	၄၁ ၆၀
၃။	တိုင်းရေးပြည်ရေး စာချုပ်ကြီးတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားရာ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ The Adventure of the Second Stain	၉၁ ၁၁၀
၄။	ပဲခူးမြို့လူသတ်မှုတွင် မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ The Adventure of the Abbey Grange	၁၃၇ ၁၅၄

မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ

တစ်နေ့သ၌ မောင်စံရှားသည် ညောင်ကန်ရွာ ဓားပြမှုနှင့် လူသတ်မှုများ အတွက် အလွန်တရာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေစဉ် အသက် ၂၃ နှစ်ခန့် ရှိ၍ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်ရှိသော သူငယ်မတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍

‘ဦးစံရှား ရှိပါရဲ့လားရှင်’ ဟု မေးရာ မောင်စံရှားသည် လူသတ်မှုအကြောင်းနှင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ အလုပ်လုပ်နေစဉ် နှောင့်ယှက်ခြင်းကို မကြိုက်မနှစ်သက်တတ်မြဲ ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ရှုပ်သည့် လက္ခဏာနှင့်

‘ရှိတော့ ရှိပါတယ် ကလေးမရယ်၊ သို့သော်လည်း အမှုတစ်ခုရှိနေသေးလို့’ ဟု ပြန်ပြောလေရာ ထိုမိန်းကလေးက မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍

‘အလုပ် ဘယ်လိုရှုပ်သော်လည်း ကျွန်မက တိုင်ပင်စရာရှိလို့ လာခဲ့တာများ အိမ်ပေါ်ကတော့ မောင်းမချကောင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ရှင်’ ဟု ပြောသည်တွင် မောင်စံရှား မှာ မိန်းကလေး၏ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကို မြင်ရ၍ စိတ်ကူး၍ ရသွားဘိသကဲ့သို့ ပြုံးရယ်ပြီးလျှင်

‘ကိုင်း ကိုင်း ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး ဆရာမ၊ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ကျုပ်နားထောင်ရမှာပေါ့လေ’

သူငယ်မ။ ။ ‘ကျွန်မက ဆရာမမှန်း ရှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်သိသလဲ’

ရှား။ ။ ‘မိန်းကလေး ၁၀၀ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရင် ၉၀ လောက်ဟာ လက်ပြင် နည်းနည်းကုန်းရောဗျ၊ ၉၅ ယောက်လောက်က ဘိုဆန်ဆန် ဖြစ်ကရော၊ ၉၉ ယောက်က ဆရာမ လုပ်ကရောဗျ’ ဟု ပြောလေလျှင် သူငယ်မသည် ရယ်မော၍

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ဆရာမပါပဲ၊ ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် သည်းခံပြီး နားထောင်စေချင်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ပြောပါဗျာ ပြောပါ၊ ဆယ်မိနစ်နော်’

သူငယ်မ။ ။ ‘ကောင်းလှပါပြီရှင်၊ ကျွန်မက မုဆိုးမ သမီးပါရှင်၊ ကျွန်မအဖေ ဆုံးတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ၊ ကျွန်မတို့အဖေမှာ ညီတစ်ယောက် ရှိတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ပျောက်ပြီးသွားလိုက်တာ မိုးကုတ်မှာလိုလို သတင်းတော့ ကြား ရပါရဲ့၊ သို့သော် သူ့ဆီကတော့ ပျောက်သွားကတည်းက စာလည်း မပေး လူလည်း မလာ လူကြုံကလေးများ တွေ့တဲ့အခါမှာ သတင်းကလေး ကြားရရဲ့ရှင်၊ အခုဖြင့် အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ မကြားရပါဘူးရှင်၊ ဒီလိုနဲ့နေတုန်း တစ်နေ့သိတော့ လူနှစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်ကို မေးပြီး ပေါက်လာကြတယ်ရှင်၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ ဦးလေးနဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများပါတဲ့၊ အင်မတန် ခင်ပါတယ်တဲ့၊ ရန်ကုန် ရောက်တဲ့အခါ ဝင်ခဲ့ပါဆိုလို့ ဝင်ခဲ့ပါတယ်တဲ့’

ရှား။ ။ ‘ဒီဟာက ဘယ်တော့ကလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’

မ။ ။ ‘နှစ်လလောက် ရှိပါပြီရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပြီ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး’

မ။ ။ ‘ဒီလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကတော့ ကိုအဲရီတဲ့၊ မိုးကုတ်ရှမ်းပါပဲ၊ လူပုံက တယ်ကြီး အရုပ်မဆိုးပေမဲ့ လူမြင်မြင်ချင်း ပြုံးစိစိလိုလို ဘာလိုလို မျက်နှာထား နှင့် အင်မတန် ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီ၊ ဦးလင်းတဲ့၊ သူကတော့ဖြင့် မွန်မွန်ရည်ရည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားပြောတတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ဟိုလူကတော့ဖြင့် အသက် ၂၅ နှစ်လောက်၊ အသားက ဖြူဖြူစပ်စပ်နှင့်၊ အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲရှင်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ လူခပ် ကြီးကြီး ဦးလင်းဆိုတဲ့သူက ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ဘွိုင်းကောက်တွေ ဘာတွေကြောင့် အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိတဲ့ အကြောင်းကြားသိလေတော့ သူ့မှာ သမီး ကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်တဲ့၊ ယခု သူနေတော့ သမိုင်းမှာ ခေတ္တ တည်းခိုနေပါ တယ်တဲ့၊ သုံးလလောက် ကြာမှ ပြန်ပါမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ကာ သူတို့ မိုးကုတ်မပြန်ခင်

သူ့သမီးကလေးကို အင်္ဂလိပ်စာကလေးနဲ့ အတွက်အချက်ကလေးများ သင်ကြားပြသရင် တစ်လကို ငါးဆယ် ပေးပါမယ်လို့ ပြောတာကိုးရှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်မက အမေကြီးနှင့် မခွဲနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ဦးလင်းက နေတော့ သူ့သမီးကလေးနဲ့ နေ့ရော ညပါ နေစေချင်ပါတယ်တဲ့၊ ၇ ရက်ကို တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြီး လည်နိုင်ပါတယ်တဲ့ ပြောတော့ ကျွန်မတို့မှာလည်း အလုပ်အကိုင်က ပြတ်လပ်တုန်းဖြစ်လေတော့ နောက်တစ်ခေါက် ဦးလင်းအလာမှာ အလုပ်ကို လက်ခံပြီး သူတို့အိမ်ကို ကျွန်မ ရောက်သွားပါရောရှင်၊ ရောက်သွားတော့ ဦးလင်းကလည်း မုဆိုးဖိုကြီးရှင့်၊ သူ့အိမ်မှာတော့ ထမင်းချက်တဲ့ ရှမ်းမကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ရယ်၊ သူ့သမီးကလေးရယ်၊ သူရယ် ဒါပဲရှိတယ်ရှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ ရောက်သွားပြီး တစ်လကျော်ကျော်လောက်ဖြင့် ချောချောမောမောပါပဲရှင်၊ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါပေဘူး၊ ကလေးမ ကလေးကလည်း ကျွန်မကို အင်မတန် ခင်ရှာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း စနေနေ့ ညကို ရန်ကုန် မိခင်ဆီပြန်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ နေပြီး တနင်္လာနေ့ မနက်ကျတော့ ပြန်ပြန်လာတာကိုးရှင့်၊ ဒီလိုနဲ့ နေတုန်း တစ်လကျော် ကျော်လောက်ရှိလို့ တစ်နေ့သ၌တော့ ရှေးဦးစွာ ဦးလင်းနဲ့ အတူတူလာတဲ့ ကိုအဲရီ ဆိုတဲ့လူက အိမ်လာပြီး လည်တာကိုးရှင့်၊ ဒီလူက အိမ်ကို အလည်လာရင်ပဲ ဖြီးစပ်စပ် လုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ ဣန္ဒြေနဲ့ ကျွန်မ နေတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ တစ်ခေါက်က နှစ်ခေါက်၊ နောက်တော့ နေ့တိုင်းလိုလို လာပြီး တစ်နေ့တော့ ဦးလင်း မရှိတုန်း သူက ကျွန်မကို ချစ်ကြိုက်စကား ပြောပါရောရှင်၊ သူက မိုးကုတ်မှာ လူရတတ် တစ်ယောက်ပါပဲတဲ့၊ ကျောက်တွင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်တဲ့၊ သူ့ကို ယူရင် မော်တော်ကားနဲ့ တိုက်ကြီးနဲ့ ထားပါမယ်တဲ့ရှင်၊ ကျွန်မမှာ သူ့မော်တော်ကား စီးချင် ရမှာ အသာထားလို့ အော့တောင်အော့ချင်သေးရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မက မချစ်ကြိုက်နိုင် ကြောင်း ပြောတော့ သူက ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်မယ်လို့လို့ လုပ်တုန်း ဖြုန်းခနဲဆို ဦးလင်း ရောက်ပြီးလာ၊ လာတော့ မတော်ကြောင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ မောင်အဲရီက ဦးလင်းကိုတောင် ထော်လော်ကန့်လန့် ပြောပြီး ကြိမ်းလား မောင်းလားနဲ့ ထွက်ပြီး သွားပါရောရှင်။

‘ဒီအကောင်လည်း ထွက်သွားရော ဦးလင်းက ကျွန်မကို သည်းခံပါမည့် အကြောင်းနဲ့ တောင်းပန်ပြီး ဒီမှာသာ ဆက်လက်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါတဲ့၊ ဒီအကောင် လည်း နောက်ကို မလာစေရပါဘူးတဲ့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လူကြီးပီပီ ပြောလေတော့

ကျွန်မလည်း အရှက်မကွဲချင်တာနဲ့ ကျေအေးလိုက်ရတာပေါ့ရှင်၊ ကိုင်း ဒါထက် ထူးခြားတဲ့အကြောင်းတစ်ခု ရောက်ပါပြီရှင်၊ ဒီလိုရှင်၊ ကျွန်မတို့အိမ်က ကျောက်ဝိုင်း ဘုရားနားနီးလေတော့ စနေနေ့ ညနေတိုင်း ဘူတာရုံအသွားမှာ လူပြတ်တဲ့လမ်းက ဖြတ်ပြီးလာရပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက်က ခါတိုင်းလို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘူတာရုံ လျှောက်ပြီးလာတော့ နောက်ကို ဖြုန်းခနဲ လှည့်ပြီး အကြည့်လိုက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူတစ်ယောက် ကျွန်မနောက်က လိုက်လာတာ မြင်ရတာကိုးရှင်၊ အရပ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခေါင်းမှာ တဘက်ကြီး ခြုံလို့ရှင်၊ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ဒီလောက်တောင် အမှတ်မထားသေးပါဘူး။ အပြန်တော့မှ တစ်ခါ ဒီနေရာ ရောက်ပြန်တော့ ဒီလိုပဲ တဘက်ကြီး ခြုံလို့ နောက်က မနီးမဝေး လိုက်လာတာ မြင်ပြန်တော့ နည်းနည်း အံ့ဩသွားမိတာကိုးရှင်၊ ဒါထက် တစ်ခါ နောက်စနေနေ့ ရန်ကုန်ပြန်၊ ပြန်တော့လည်း ဒီနေရာမှာ ဒီလူကိုပဲ ထပ်တွေ့ပြန်၊ နောက် ရန်ကုန်က တနင်္လာနေ့ ပြန်လာတော့လည်း ဒီလိုပဲ ထပ်ပြီး နောက်က လိုက်လာတာ တွေ့ပြန် တာကိုးရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်းစိတ်မကောင်းတာနဲ့ ဦးလင်းကို ပြောပြတယ်၊ ပြောပြတော့ ဦးလင်းက နောက်ကို ရန်ကုန်သွားရင် မြင်းလှည်းကလေးနဲ့ ဘူတာထိ အောင် သွားပါတဲ့၊ ဘူတာက ပြန်တော့လည်း ဒီလိုပဲ မြင်းလှည်းကလေး ငှားစီးပါတဲ့ ပြောတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ တစ်ခါ ဒီစနေ ရောက်ပြန်တော့ မြင်းလှည်းက မှာမထားမိဘူးရှင်၊ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း ခါတိုင်း စီးနေကျ ရထားစီးချင်တာနဲ့ မစောင့်ဘဲ ခြေကျင်ပဲ လျှောက်ပြီး လာခဲ့၊ လူပြတ်တဲ့နေရာ ရောက်ပြန်တော့ ဒီလိုပဲ တဘက် ခေါင်းမြီးခြုံနှင့် လူတစ်ယောက် နောက်ကလိုက်လာပြန်တာ မြင်ပြန်တာကိုးရှင်၊ အဲဒါ မနေ့ညနေက ပါပဲရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တယ်ပြီး မကြောက်တတ်လေတော့ ဘယ်လို လူမျိုးများ ကျွန်မနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး နေနိုင်ပါလိမ့်လို့ အကဲသိရအောင် အသာကလေး ရပ်ပြီး စောင့်နေ၊ ကျွန်မလည်း ရပ်၊ သူလည်း ရပ်ပါရောရှင်၊ ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းကလေး လျှောက်ပြန်တော့ သူကလည်း ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်တယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက သူ့ကိုနှပ်မယ်လို့ လမ်းအကွေ့တစ်ခုမှာ အသာကလေး ခိုတဲ့ပြီး စောင့်နေ၊ သူ လွန်ပြီး သွားလိုက်မယ် မှတ်တယ်၊ မပေါ်လာဘူးရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ပုန်းနေရာက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် လမ်းကို ပြန်ပြီး ကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးရှင်၊ ဘယ်ပျောက်သွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊

ရှား။ ။ ‘လမ်းကွဲများ ရှိသလား’

သူငယ်မ။ ။ ‘မရှိဘူးရှင်’

ရှား။ ။ ‘လမ်း ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဟုတ်စ၊ အဝေးကြီး မျှော်ကြည့်သေးသလား’

သူငယ်မ။ ။ ‘ကြည့်ပါတယ်ရှင်၊ လမ်းကြီးမှ ဖုန်လို့’

ရှား။ ။ ‘ဒီအနားမှာ အိမ်များ မရှိဘူးလား’

သူငယ်မ။ ။ ‘မြောက်ဘက်ကတော့ဖြင့် လယ်ပြင်တွေပဲရှင်၊ တောင်ဘက်ကတော့ ဒီအနားမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံး မြင်တယ်၊ သို့ပေမဲ့ လူတော့ ရှိဟန် မတူဘူး၊ ကိုင်း ဒါပါပဲ ရှင်၊ ဒီအကြောင်း ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်အောင် ရှိလေတော့ ဦးတို့ တစ်ဆိတ် တတ်နိုင်မလားလို့ လာခဲ့ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း ဆတ္တမျှ စဉ်းစား စိတ်ကူးကာ နေပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် တစ်ခု မေးမယ်၊ မိန်းကလေး ရှက်တတ်မှာလား’

သူငယ်မ။ ။ ‘မရှက်ပါဘူးရှင်၊ မေးသာ မေးပါ’

ရှား။ ။ ‘မိန်းကလေး ရည်းစားများ ရှိသလား’

သူငယ်မ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက် ရှက်ရှက်နှင့်) ‘ရှိတော့ ရှိပါတယ်ရှင်၊ သို့သော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကိုတင်အောင်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး’

ရှား။ ။ (ပြုံးလျက်) ‘ဪ ကိုတင်အောင်တဲ့လား၊ ဒါထက် ဒို့ပြင် မိန်းကလေးကို ပိုးနေတဲ့ လူများ ရှိသလား’

သူငယ်မ။ ။ ‘မရှိပါဘူး၊ ခုနက ပြောတဲ့ ကိုအဲရီ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ ဒို့ပြင်များ မရှိဘူးလား’

သူငယ်မ။ ။ (မျက်နှာနီလျက်) ‘ကျွန်မ ကျွန်မ အထင်ပြောရမှာဖြင့် ဦးလင်းကလည်း ကျွန်မကို မေတ္တာရှိတဲ့ လက္ခဏာတော့ ရှိတယ်ရှင်၊ သို့သော်လည်း ဒီအကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ ဖွင့်ပြီး မပြောဖူးရှာပေဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမဆိုတာမျိုးဟာ ယောက်ျား မျက်နှာမြင်ရင် ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်တယ် မချစ်ခင်ဘူးဆိုတာ အသိသားဟာကိုးရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီလူက ဘာများ လုပ်ကိုင်စားသောက်သလဲ’

သူငယ်မ။ ။ ‘မိုးကုတ်မှာတော့ ကျောက်ပွဲစားပဲရှင်၊ ဒီမှာတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အလည်သက်သက်လာတယ် ပြောတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း တော်လောက်ပါပြီ၊ ပြန်ပေးတော့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်လည်း ယခုတော့ဖြင့် နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်သေးတယ်၊ နောက်များမှ ဒီအကြောင်း ထပ် လောင်းပြီး စုံစမ်းရသေးတာပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နဲ့နော်၊

တကယ်လို့ အကြောင်းထူးရင်လည်း ကျုပ်ကို အကြောင်းကြားလိုက် ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင်'

'မိန်းကလေး နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'မတင်ဦးပါတဲ့ရှင်'

'ကိုင်း ပြန်ပေးဦးတော့ မတင်ဦး'

မိန်းကလေး ပြန်သွားလျှင် မောင်စံရှားလည်း ဆေးတံကို သောက်ရှူရင်း

ကြည့်ရပုံတော့ဖြင့် ကျိတ်ပြီး နောက်ပိုးပိုးတဲ့ ငနဲထဲကနဲ့ တူတာပဲဗျ၊ ပိုးမယ် ဆိုလည်း ပိုးကြပေမယ် ကိုသိန်းမောင်ရဲ့၊ မိန်းကလေး ရုပ်ကလေးကလည်း သနား ကမား၊ အရွယ်ကလေးကလည်း ကောင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သို့သော် နည်းနည်း ထူးခြားတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ခု နှစ်ခုတော့ဖြင့် ပါတာပဲဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒီနေရာ ရောက်မှချည်း ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ အချက်ဟာလားဗျာ' ရှား။ ။ 'အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လက်ဦး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ဒီလူ ပျောက်သွား တယ်ဆိုတဲ့ အနားက အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူများ နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဖို့ ရှိတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'မိန်းကလေးက ပြောတော့ လူမရှိဘူး ပြောပါလားဗျ'

ရှား။ ။ 'လူရှိပုံ မပေါ်ဘူး ပြောတယ်ဗျ၊ လူမရှိဘူးလို့ အတပ်မပြောဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ ဒီပြင်တစ်ချက်က ဦးလင်းနှင့် မောင်အဲရီဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် သဘော ချင်းကွဲလွဲရက်နဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိလို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေကြတယ် ဆိုတာ ကျုပ်တစ်ခု သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့ကာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘာပြုလို့ မတင်ဦးကလေးကို အရေးတယူ အပင်ပန်းခံ လိုက်ရှာပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ကြိုက် ကြ၊ ပိုးပန်းကြသလဲဆိုတာ ကျုပ် တစ်ချက်သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး တစ်ချက် ကတော့ သူတို့ ကျောက်ကုန်သည် မိုးကုတ်သားဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ သမီးကို မဆိုထားနဲ့၊ သားကလေးများတောင် အင်္ဂလိပ်ပညာများကို သင်ကြားဖို့ ဝါသနာ မရှိတတ်ဘဲလျက် ယခု သမီးကလေးအတွက် တစ်လ ၅၀ အကုန်ခံပြီး သင်ပေးတဲ့အချက်ဟာ ကျုပ်က နည်းနည်းကလေး ထူးဆန်းတယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ ကိုသိန်းမောင်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျား သွားပြီး မစုံစမ်းတော့ဘူးလား' ရှား။ ။ 'ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသွားသေးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ သွားပြီး စုံစမ်းချေပါတော့၊ ဒီကိစ္စက တယ်ကြီး အရေးကြီးပုံမပေါ်လေတော့ ဒီပြင်ကိစ္စကြီးကို ဖျက်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်

တိုင် သွားဖို့ မတော်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန် တနင်္လာနေ့ မနက်ခင်း စောစော ခင်ဗျားက သမိုင်းဘူတာကို လိုက်သွားပြီး ခုနက ပြောတဲ့ အိမ်ကြီးနားက အသာ ချောင်းပြီး ကြည့်နေ၊ ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိသလောက် ကြည့်ပြီး ခရီးသွားစမ်း ပေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်နည်းတွေလည်း ခင်ဗျားတော်တော် အသိသားကပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ မြင်ရသမျှ မှတ်သားပြီး ဟိုအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူများ နေတယ် ဆိုတာ ထောက်လှမ်းမေးမြန်းခဲ့ရမယ်၊ မေးမြန်းပြီး ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျား ကြားသိတွေ့မြင် ခဲ့ရသမျှ အစီရင်ခံစာ သွင်းရမယ် ဟုတ်လား' ဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော်မှာ မောင်စံရှား သည် ကျွန်တော့်အား ဤအမှု၌ အတော်အတန် ယုံကြည်သဖြင့် လွဲအပ်နေပြီတကားဟု များစွာ အားတက်လျက် ခိုင်းသည့်အတိုင်း နက်ဖြန်နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် အိမ်မှ ထွက်၍ သမိုင်းဘူတာသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံမှ ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားသို့ သွားသော လမ်း တစ်လျှောက် လိုက်လာခဲ့၍ လူသွားလူလာပြတ်ရာ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်လေ လျှင် လမ်းနံဘေးရှိ ချုံပုတ်ငယ်တစ်ခုမှ ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ နာရီ တစ်ဝက်ခန့်မျှ ရှိလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ယောလုံချည်နှင့် အင်္ကျီနက်ကို ဝတ်လျက် ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားဆီမှ ဘူတာဘက်သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ အနီးသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေးရှိသော အိမ်ကြီးအနီး ဝင်းထရံနား၌ ရှိသော ချုံငယ်တစ်ခု၌ ပုန်းအောင်းကာ စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။

၎င်းနောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ဆရာမ မတင်ဦးသည် ဘူတာရုံ ဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာရာ ကျွန်တော်ရှိရာ ချုံအနီးသို့ ရောက်ကာလ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ရှုလျက် လျှောက်သွားသဖြင့် အနည်းငယ် ကျော်လွန် လေလျှင် ယခင်က လူလည်း ချုံမှ ထွက်လာ၍ မိန်းကလေး၏ နောက်မှလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အတန်ငယ်သွားမိလျှင် သူငယ်မသည် နောက်သို့လှည့်၍ အကြည့် တွင် ထိုသူကို မြင်သည်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမျှ လျှောက်ရာ ထိုသူလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း သာလျှင် လျှောက်လေ၏။ ၎င်းနောက် သူငယ်မလည်း ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရာ ထိုသူလည်း သူငယ်မ အနီးသို့ မရောက်စေလိုမူ၍ ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ သူငယ်မသည် ဖြုန်းခနဲ နောက်သို့လှည့်၍ ထိုသူ ရှိရာသို့ ပြန်လာရာ ထိုသူလည်း ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှည့်၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ ၎င်းနောက် သူငယ်မလည်း ဤမျှလောက် သူရဲဘောနည်းသော သူတစ်ယောက်အား အရေးမလုပ်မူ၍ နောက်သို့မျှ လှည့်၍

မကြည့်ဘဲ မိမိသွားရာလမ်းကို ဆက်လက် လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူလည်း ရှေးကကဲ့သို့ သူငယ်မ၏ နောက်မှ မနီးမဝေး လိုက်သွားပြန်လေရာ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ညောင်းညာလှသည်ဖြစ်၍ ပုန်းအောင်းနေရာ ချုံငယ်မှ ထွက်မည်အပြုတွင် ထိုသူလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ဖန် ပုန်းအောင်းရပြန်လေရာ ထိုသူလည်း ယခင်က အိမ်ကြီးအနီးတွင် မိမိ၌ ခြံထားသော တဘက်ကို ဖြုတ်ပြီးနောက် သူငယ်မ သွားသော လမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ ပျောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ယနေ့မနက်အတွက် အတော်အတန် တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် မောင်စံရှားထံ အစီရင်ခံရန် လုံလောက်ချေပြီဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် ဘူတာရုံသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းအိမ်ကြီး၌ မည်သူများ နေထိုင်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ ၎င်းအိမ်၌ မည်သူနေထိုင်သည် မသိ၊ အိမ်ရှင်မှာမူ ရန်ကုန်မြို့ ကုန်ဈေးတန်း၌ရှိကြောင်း ညွှန်လိုက်သည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း သွားရောက် မေးမြန်းလေ၏။ အိမ်ရှင်နှင့် တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအိမ်ကို ငှားလိုကြောင်းပြောရာ၊ အိမ်ရှင်က ၎င်းအိမ်ကြီးမှာ ယခု မအားလပ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် လကပင် ငှားရမ်းလိုက်ကြောင်း၊ အမည်မှာ ဦးဖေမောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ထိုသူ၏အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိကြောင်း များနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ ရောက်သည်တွင် မောင်စံရှားအား ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အခြင်းအရာတို့နှင့်တကွ မေးမြန်းစုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသမျှများကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်ပြောလေရာ မောင်စံရှားသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်အား ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားနှင့်

‘ခင်ဗျား ပုန်းတဲ့ နေရာကိုက တယ်ပြီး ဝေးတာကိုးဗျ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဒီလူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်ရအောင် ဝင်းထရံနားက ကပ်ပြီး ပုန်းနေပါတော့ လားဗျာ၊ မတင်ဦးက ဒီလူ့ကို မမြင်ဖူးဘူး မှတ်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူဟာ ဧကန္တမတင်ဦးသိတဲ့ လူထဲကပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ တကယ်လို့သာ အသိမဟုတ်ရင် မိန်းကလေး အနားရောက်လာမှာကို ဘာပြုလို့ ဒီလောက် ကြောက်ရမှာလဲဗျ၊ ခေါင်းမှာ တဘက်ကြီး ခြံထားတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ချက်ကလည်း မျက်နှာသိမို့လို့ မျက်နှာကို

မိန်းကလေး မမြင်အောင် ဖုံးထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ခင်ဗျား လုပ်ပုံတွေက တယ်ပြီး ရှော်တာကိုးဗျ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူများနေတုန်းလို့ သိချင်တဲ့ဟာ ရန်ကုန်က အိမ်ရှင် လာပြီး မေးရတယ်။ တော်ပါပေရဲ့ဗျာ’

ထိုအခါ ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်

‘ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရတယ်ဗျ။ သမိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ မရှိဘူးလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာမှ စကားစုံ ကြားရတယ်ဗျ။ လူလည်း စုံတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ လူကကိုဖေမောင်တဲ့။ ကိုဖေမောင်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ဘာသိမှာ လဲဗျာ။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကို လွတ်လိုက်ရတာ ဘာများထူးခဲ့သလဲဆိုတော့ သူငယ်မကလေးပြောခဲ့တဲ့ အချက်များဟာ မှန်ကန်တယ်ဆိုတာဖြင့် သိရပေရဲ့။ ဒါတော့ ခင်ဗျား မသွားပေမဲ့ မှန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း အသိသားကဲပဲဗျာ။ ကဲ ကဲ သို့သော် စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ ကိုသိန်းမောင်၊ နောက်တစ်ခါတော့ဖြင့် ခင်ဗျား ဒီထက် လိမ္မာလာမှာ ပေါ့။ ကိုင်း သို့သော် နောက် စနေနေ့ထိအောင် စောင့်ကြရသေးတာပေါ့လေ။ ဒီအတွင်း ကျုပ်လည်းပဲ အချက်ကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ပြီးထားနှင့်ရမှာပဲ’

နက်ဖြန်နံနက်၌ ကျွန်တော်တို့သည် မတင်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိလေရာ ၎င်းစာမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ မြင်ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများ ပါရှိသည်ပြင် အခြားအကြောင်းများမှာ

‘ကျွန်မအား လခပေး၍ ငှားရမ်းသူ ဦးလင်းသည် ကျွန်မအား ယခုနေ့လယ် က ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ပြောဆိုသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မမှာ ဤအိမ်၌ ဆက်လက် နေထိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါတော့သည်’ စသည်ဖြင့် ပါရှိလေသည်။

မောင်စံရှားလည်း ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိသော မျက်နှာထားနှင့်

‘အင်း သူငယ်မကလေးဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်တွေ တော်တော်ဝိုင်းနေပြီ မှတ်တယ် ဗျို။ သတင်းကြားရပုံ တယ်ပြီး အကဲမရဘူး။ ဒီအမှုက ကျုပ်အစတုန်းက ထင် သလောက် မကဘူး။ တော်တော်ကလေး ရှုပ်ပုံပေါ်တယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျားလည်း အလုပ် သွားပေတော့။ ကျုပ်လည်း အညောင်းပြေ သမိုင်းကို ခဏလောက် လျှောက်သွားပြီး ကျုပ် ထင်ချက်ကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ကိုက်ရဲ့လားလို့ သွားပြီး စုံစမ်းချေဦးမယ်’

၎င်းနေ့ ညနေ၌ မောင်စံရှားသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရာ ကျွန်တော်မှာ

၎င်း၏အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် အံ့ဩလျက် ရှိရလေ၏။ ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း အကြောင်းမှာ မောင်စံရှားသည် နှုတ်ခမ်းပြတ်လျက် နဖူး၌လည်း ဆီးဖြူ သီးခန့် ပမာဏ ရှိသော အဖုကြီးတစ်ခုသည် ညိုမည်းစွာ ထလျက် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်သည့် အမူအရာနှင့် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အကြောင်း မည်သို့ ရှိလေသနည်းဟု မေးမြန်းရာ မောင်စံရှားသည် အဝတ်များ လဲလှယ်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောကာ ထိုင်လျက်

‘အလုပ်ကြမ်းများ ချွေးထွက်အောင် မလုပ်ရတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီတစ်ခါဖြင့် တယ်နေရာကျသဗျာ၊ ကျုပ် ကျောင်းမှာနေတုန်းက လက်ဝှေ့သတ်တဲ့ အတတ်မှာ တော်တော် ကျွမ်းကျင်ခဲ့လို့ ဆုတွေ ဘာတွေရတာ ခင်ဗျားကို ပြောဖူးသလား၊ တစ်ခါ ကစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ စုံထောက်များမှာ ဒီအတတ်ဟာ အင်မတန် အသုံးကျတယ်ဗျ၊ ဥပမာ ဒီနေ့များ ကျုပ် ဒီအတတ် မတတ်လို့ရှိရင် ဧကန္တ ဆေးရုံတက်ရပြီးသားပဲ’ ကျွန်တော်။ ။ ‘အခုတောင်တက်ရပုံ ပေါ်နေပါပြီဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ တော်တော် ကျင်လည်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်က ဒီက သွားရော၊ သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်၊ ဝင်ပြီး စကား ခပ်များများ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က လက်ဖက်ရည်ကလေးများ တိုက်ပြီး မေးလို့ ဟိုလူက ကျုပ်သိချင်တဲ့ အချက်တွေ ပြောပြီးနေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ ပွဲစား ဦးဖေမောင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ငှားနေတယ်တဲ့၊ ဒီလူက ရှမ်းခပ်ဆန်ဆန်ပဲတဲ့၊ ပွဲစားဆိုပေမဲ့ ဘာပွဲစားလည်း မသိဘူးတဲ့၊ ပျော်တော့ဖြင့် တော်တော်ပျော်တဲ့ လူတစ်စုနဲ့ သဏ္ဍာန် တူတယ်တဲ့၊ သူတို့အထဲမှာ အပျော်ဆုံးကတော့ ကိုအဲရီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲတဲ့၊ ဒီလူကဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ မူးပြီဆိုမှဖြင့် အရပ်ထဲလျှောက် သီချင်းတွေဆို၊ အင်မတန် ဆူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ပြောနေတုန်းရှိသေး ဖြန်းခနဲဆို ကိုအဲရီ ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး သူ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ ဘယ်သူများလဲတဲ့၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ဘာဆိုင်သလဲတဲ့၊ ဘာကောင်တွေမို့ သူများအကြောင်း ဘာသာမနေဘဲ တောင်လျှောက်မေး၊ မြောက်လျှောက်မေး မေးရတာလဲတဲ့၊ တကတဲဗျာ ရန်ထောင်တဲ့ပြီး ကျုပ်ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်သတ်လိုက်တာကိုးဗျ၊ ကျုပ်လည်း အမှတ်တမဲ့မို့ မရှောင်နိုင်လို့ နှုတ်ခမ်း ထိသွားတယ်၊ ဒီဟာ သူ့လက်ချက်ဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူက အရင်စပြီး ထိုးလေတော့ စိတ်ကလေးက နည်းနည်းထွက်လာတာနဲ့ ဘယ်ရော

ညာရော တင်လိုက်တာ ကျုပ်မှာတော့ နဖူးမှာ တစ်ချက်၊ နှုတ်ခမ်းမှာ တစ်ချက်၊ ဒါပဲ၊ ခင်ဗျားလူဖြင့် လှည်းနဲ့ကို တိုက်ပြီး ထုတ်ရတာပဲ၊ ကဲ ကဲ ဒါပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်းပဲ နှုတ်ခမ်းပြတ်တာလောက်ပဲ သာပါတယ်၊ ဒီပြင်ဖြင့် အတူတူလိုပါပဲဗျာ၊ တယ်ပြီး မထူးလှပါဘူး'

၎င်းနောက် နှစ်ရက်မျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့လည်း မတင်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိပြန်လေရာ ၎င်းစာမှာ

'ကျွန်မမှာ ဤအိမ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်နိုင်တော့ မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ယခု စနေနေ့ ကျွန်မ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသောအခါ တစ်ဖန် ပြန်၍ သွားတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ ပြန်သောအခါ မြင်းလှည်း နှင့် ပြန်မည် ဖြစ်ပါ၍ ယခင်က ဘေးရန်အတွက် စိုးရိမ်ရန်ရှိမည် မဟုတ်တော့ပါ။

'ကျွန်မသည် ဤအလုပ်မှ ထွက်ခြင်းအကြောင်းမှာ ဦးလင်းက ချစ်ကြိုက် စကား ပြောရုံမျှမက ယခင်က ကျွန်မ ရွံ့မှန်းတဲ့ ကိုအဲရီလည်း အိမ်သို့ ဝင်ထွက် သွားလာနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမျက်စိ၌ ကြည့်၍ မရသည့်အပေါ်မှာ ယခုမူကား တစ်မျက်နှာလုံး အညိုအမည်း စွဲနေသည်ဖြစ်၍ သာ၍ပင် အကြည့်ရ ခက်လှပါသေးသည်။ ၎င်း ကိုအဲရီသည် ဦးလင်းနှင့် အတန်ကြာအောင် တိုင်ပင် နေကြပြီးနောက် ကိုအဲရီ ပြန်သွားသည့်အခါ ဦးလင်းမှာ အခါတိုင်းနှင့်မတူ တုန်လှုပ် သည့် အမူအရာ ရှိသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမှာ သူတို့ အတွက် စိုးရိမ်ရန်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု စနေနေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ အပြီး ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်ပါကြောင်း'

ရှား။ ။ (စာရွက်ကို ကိုင်ကာ စဉ်းစားလျက်) 'အင်း စိုးရိမ်ဖို့ မရှိဘူးလို့ မျှော်လင့် ရတော့တာပလေ၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်ဖြင့် တယ်ပြီး စိတ်မအေးလှဘူးဗျ၊ ဒီသူငယ်မ ကလေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ အများကြီးရှိတယ် မှတ်တယ်၊ ကိုင်း ဒီလို ပစ်ထားလို့ တော်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီစနေနေ့ ခင်ဗျားအလုပ်က စောစောပြန်ခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သမိုင်းကို သွားကြမယ်၊ သတိဆိုတာ လွန်နိုင်တယ် မရှိဘူး၊ လိုတယ်သာ ရှိသတဲ့၊ ဒီတော့ သည်သူငယ်မကလေးဟာ ကျုပ်တို့ဆီ လာရှာလျက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်တို့ စောင့်ရှောက်ချေကြစို့ဗျာ'

ကျွန်တော်မှာ ဤအမှု၌ အစမှအဆုံးတိုင် သိရှိခဲ့ပါသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ထူးခြားသည်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်ထင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသည်

ဟူ၍ မှတ်ထင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းကလေး ချောချော တစ်ယောက်အား ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်က နောက်မှလိုက်ခြင်းသည် တရား စွဲဆိုနိုင်သည့် အမှုမျိုးမဟုတ်။ ကမ္ဘာလောက၏ ထုံးစံဓမ္မတာမျှသာ ဖြစ်လေရာ ထိုသူ သည် မိန်းကလေးအား အနီးသို့ အချဉ်းမခံသည်မှာလည်း ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ဖွယ် မဟုတ်။ သွေးမရှိသော လူမျိုးမျှသာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာချေသည်။ သို့ရာတွင် စနေနေ့ညနေ သွားခါနီးအချိန်၌ မောင်စံရှားက 'ကိုသိန်းမောင်၊ တုတ်မာမာ ယူခဲ့ဗျို့၊ နောင် အသုံးကျကောင်း ကျလိမ့်မယ်၊ ဟန်တိန်တုတ်ဟာ ကောင်းတယ်ဗျ' ဟု ပြောသည့်အခါမှ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိကြောင်း တွေးတောမိလေ ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း သမိုင်းဘူတာရုံသို့ ရောက်ကြလေလျှင် ကျောက်ဝိုင်းဘုရား ဘက်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာကြရာ လူပြတ်ရာလမ်းသို့ ရောက်လေလျှင် မောင်စံရှား က 'ဟောဟိုရှေ့က လာတဲ့ မြင်းလှည်းဟာ သူငယ်မစီးလာတဲ့ မြင်းလှည်းပဲ မှတ်တယ် ဗျို့၊ မြန်မြန်လာဗျာ ကိုသိန်းမောင်၊ မြန်မြန်လျှောက်ပါဗျ၊ မြင်းက ကဆုန်ချပြီး လာပါကလားဗျ၊ တယ်ပြီး အခြေမလှဘူး ထင်တယ်၊ ဟော ကြည့်ပါလား လူလည်း မပါဘူးဗျို့၊ မောင်းတဲ့လူလည်း မပါဘူး၊ ခိုးပြေးကြပြီဗျို့၊ ခိုးပြေးကြပြီ၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် ခင်ဗျားက ဟိုဘက်ကဆီး၊ ကျုပ်က သည်ဘက်က ဆီးမယ်၊ မြင်းဇော် ကို ဆွဲနော်' ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ စောင့်နေ ကြပြီးလျှင် မြင်းသည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းဇော်ကို နှစ်ယောက်သား ခုန်၍ ဆွဲလိုက်ကြရာ မြင်းလည်း ရပ်တန့်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း လှည်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် မြင်းကို လှည့်၍ ဘုရားဘက်သို့ တစ်ဖန် မောင်းလာခဲ့ကြရာ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပျာယီးပျာယာ လာနေသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ ကျွန်တော်က 'ဟောဟို လူပဲဗျို့၊ မတင်ဦး နောက်က တစ်နေ့က လိုက်တဲ့ လူဟာ ဟိုလူပဲဗျို့' ဟု ပြောဆဲတွင် ထိုသူက လမ်းလယ်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ 'အလို သူငယ်မကလေးကော၊ သူငယ်မကလေးကော၊ မတင်ဦးကော၊ ရပ်ဗျို့နော် ရပ်စမ်း၊ မရပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ မြင်းခေါင်းကို ကျုပ် တုတ်နဲ့ ချလိုက်မယ်' ဟု ပြော၍ လက်မှကိုင်ထားသော ရှားနှစ် တုတ်နှင့် ရွယ်လေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မြင်းလှည်းကို ရပ်၍ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လျှင်

‘ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့ လာတာပဲ၊ မတင်ဦး ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း’
ထိုသူ။ ။ ‘အလို ခက်ချေပြီ၊ မတင်ဦး ဘယ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို
မေးတာဗျ၊ ဒီလှည်းဟာ ကျုပ်ငှားပေးလိုက်တဲ့ လှည်းပဲ၊ မိန်းကလေးကော ဘယ်မှာလဲ၊
အခု ပြောစမ်းပါဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဒီလှည်းကို ကျုပ်တို့ လမ်းမှာတွေ့တယ်၊ လှည်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မပါ
လေတော့ မိန်းကလေးကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့တယ်’

ထိုသူ။ ။ ‘အလိုလေးဗျာ၊ ဒါဖြင့် မတင်ဦးကလေး ဟို ခွေးမသား ငအဲရီလက်ထဲ
ရောက်သွားပါပြီ၊ ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ မတင်ဦး မိတ်ဆွေတွေလား၊ ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာကြ
ဗျာ၊ တစ်ဆိတ် မြန်မြန်လာကြပါဗျာ’ ဟု ပြောလျက် တုတ်ကြီးယမ်းကာ ရှေ့မှ
လျှောက်ပြေးလေလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ။
မြင်းလှည်းမှာမူ လမ်းပေါ်၌ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။ ။

ယခင်က အိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး ချုံပုတ်တစ်ခုသို့ ရောက်လေလျှင် ကျွန်တော်
တို့လည်း ချုံတွင်းမှ ခြေနှစ်ချောင်း ထွက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ကြည့်ရှုကြရာ ထိုသူက
‘ဟော ကြည့်ကြပါဦးတော့ဗျာ၊ ဟောဒီဟာ လှည်းမောင်းတဲ့ သူငယ်ကလေးပဲ’
ဟု ပြော၍ သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်တွင် သူငယ်မှာ ဦးခေါင်း၌ ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့ရှိ
လျက် မူးမေ့၍ နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ။

၎င်းနောက် ထိုသူက ‘ကိုင်း သူငယ်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ မသေနိုင်ပါဘူး၊
သူငယ်မနောက်ကို လိုက်ကြပါဦးစို့ဗျာ’ ဟု ပြော၍ ရှေ့မှ လျှောက်ပြေးပြန်လျှင်
ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြရာ ယခင်က အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်
ကာလ သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း
အစွမ်းကုန် ပြေးသွား၍ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ။

အိမ်လှေကားရင်းတွင် လူတစ်ယောက်လည်း တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်
စောင့်နေရာ ကျွန်တော်တို့ လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ခုခံမည်အပြုတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်
လာသူသည် ရှားနှစ်တုတ်နှင့် ဦးခေါင်းကို ချလိုက်သဖြင့် ထိုသူလည်း မြေသို့ စိုက်၍
လဲသွားလေ၏။ ။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သားလည်း အော်သံကြားရာ အိမ်ပေါ်သို့
တက်ပြေးကြရာ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် သုံးယောက်သားတို့သည် ပိတ်၍ ထားသည့်
တစ်ခုသော အခန်းတံခါးကို တစ်ပြိုင်နက် တွန်းလိုက်ကြသည်ကွင် တံခါးလည်း

ပွင့်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် မတင်ဦးအား ပွေ့ဖက်လျက် တစ်ဖက်သော လက်ဖြင့် သူငယ်မ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့နှင့် လာသူသည် မောင်စံရှားက တားချိန်မရမီ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို တုတ်နှင့်တစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တုတ်တစ်ချက်သည် ဦးခေါင်းသို့ တည့်တည့်မထိဘဲ အနည်းမျှ ချော်၍ သွားရကား နောက်တစ်ချက် ထပ်၍ ချမည်အပြုတွင် မောင်စံရှားက တုတ်ကို ဆွဲ၍ 'တော်ပြီဗျာ တော်ပြီ၊ အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့က ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရအလုပ် ဖြစ်တယ်'

'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

'ကျုပ် စုံထောက် မောင်စံရှားပဲ၊ ခင်ဗျားကော ဦးလင်း မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ကိုင်း ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း ဌာနပို့ရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်သူများ လွှတ်ရပါမယ်' ဟု ပြောလျက် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်း၍အကြည့်တွင် သူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် မောင်စံရှားလည်း သူငယ်ကိုခေါ်၍ မုန့်ဖိုး ငွေ နှစ်ကျပ် ပေးပြီးလျှင် စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ ပုလိပ်ဌာနသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

သူငယ်ထွက်သွားလျှင် မောင်အဲရိက

'ဦးလင်း၊ ခင်ဗျားတော့ သိကြရောပဗျာ၊ ဟိုတုန်းကတော့ နှစ်ယောက် သဘောတူလုပ်ကြပြီး အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်အကြံကို ဖျက်ဆီးတယ်ပေါ့လေ၊ နေနှင့်ဦး၊ ခင်ဗျားတော့ ထောင်ကျရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူကျမှာပဲ၊ ထောင်ထဲ ကျမှ ခင်ဗျားကို ကျုပ် စီရင်ရမယ်'

လင်း။ ။ 'မင်း တတ်နိုင် ကိုင်တာပေါ့ကွာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း ဦးလင်း ခင်ဗျား သိသလောက် ခင်ဗျားတို့အကြောင်း ပြောပြစမ်း၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်ပုံရတယ်၊ ဒီအမှုမှာ ဘယ်လိုကြံစည်လို့ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ပြောပြစမ်း'

လင်း။ ။ 'ပြောပါ့မယ်ဗျာ ကျုပ်လည်း ပါမှာပဲ၊ ကြည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ သည် သူငယ်မကလေးကို စောင့်ရှောက်ပြီး ကိုင်းလေရှည်မနေပါဘူး၊ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်က သည်သူငယ်မကလေးကို စုံမက်လေတော့ ဒီအကောင်က နှောင့်ယှက် လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိတာမို့ နောက်က အမှတ်တမဲ့လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရပါတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် ထင်ပါရဲ့၊ သို့သော် ဘာပြုလို့ တိတ်တိတ်ပုန်း လိုက်ရသလဲဗျ’
လင်း။ ။ ‘ကျုပ် လိုက်ပို့တယ်ဆိုရင် သူငယ်မကလေး ကြိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးဗျ၊
ဒီသူငယ်မ သဘောကို ကျုပ်သိတယ်၊ လိုက်ပို့ပြန်ရင်လည်း ဒီလမ်းဟာ စိုးရိမ်ဖို့ရှိ
ကြောင်း ဖွင့်ပြောသလို ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဒီလို စိုးရိမ်ဖို့ရှိကြောင်း သူသိရင်လည်း ဒီအလုပ်
က ထွက်ပြီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရသေးတယ်ဗျ၊ ဒီသူငယ်မ ကျုပ်အိမ်က ထွက်ပြီးသွားမှာ
လည်း ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး၊ မရနိုင်သော်လည်း သူ့မျက်နှာကလေး မြင်နေရရင် တော်သေး
တာကိုးဗျ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ အရွယ်နဲ့မှ မလိုက်’
လင်း။ ။ ‘ကျုပ်က အသက်ကြီးတယ်၊ သူငယ်မက ငယ်တယ် ဒါကြောင့်လား၊
ဒါမတော့ဗျာ၊ ဒီထက်မကဟာတွေတောင် အကြောင်းဆုံစည်းတော့ အကြောင်းပါကြ
သေးတာပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ တစ်နေ့က မိုးကုတ်က သံကြိုးရတော့ဖြင့် ဒီအကောင်တွေ ဒီတစ်ခါ
ဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင် ကြံကြတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါရဲ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာသံကြိုးလဲဗျ’ ဟု မေးသဖြင့် ဦးလင်းလည်း သံကြိုးစာတစ်စောင်ကို
ထုတ်၍ ပြရာ ၎င်းမှာ

‘အဘိုးကြီး သေပြီ’ ဟူ၍သာ ပါရှိလေ၏။ ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက်
ရှား။ ။ ‘ဪ ကျုပ် ရိပ်မိပြီ၊ ဒါကြောင့်ကိုးဗျ၊ ကိုင်း ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ’ ဟု
ပြောလျှင် မောင်အဲရီက

‘ဟေ့ အကောင်ကြီး၊ မင်းအကြောင်းတွေ မင်း ပြောချင်ပြော မပြောချင်နေ၊
ငါ့အကြောင်းများ မင်းမပြောနဲ့နော်၊ ပြောရင် မင်းဒုက္ခပဲ၊ ဒါပဲ ငါ ပြောလိုက်မယ်’

ရှား။ ။ ‘အေးအေးနေပါ မောင်၊ မောင်တို့အကြောင်း ကျုပ် သိပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်က
မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက် ရှိလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ကိုင်း
ကိုင်း ဒါလောက်တောင်မှရှိတာ ကျုပ်က ပြောပါတော့မယ် မောင်၊ မောင် ကွယ်နိုင်သေး
ရဲ့လား၊ နားထောင်စမ်း၊ မောင်နဲ့ ဦးလင်းနဲ့ မိုးကုတ်က ဆင်းပြီး လာကြတယ်၊
လာစဉ်အခါက ဒီက မတင်ဦးရဲ့ဦးလေးဟာ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး နေတယ်၊ တကယ်
လို့ သည်လူကြီးသေရင် သူ့ပစ္စည်းတွေကို မတင်ဦးတို့ရမယ်ဆိုတာ မောင်တို့ သိကြ
တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်’

လင်း။ ။ ‘ဟုတ်တယ် အမှန်ပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ’

ရှား။ ။ ‘ဒီတော့ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ဆင်းပြီးလာ၊ လာပြီး မိန်းကလေးကို

မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာ၊ ရှာပြီး ဘာလုပ်ဖို့ ကြံစည်သလဲ၊ နှစ်ယောက်အနက်က တစ်ယောက်က မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဒီပြင်တစ်ယောက်ကို ပစ္စည်းထဲက ဝေစုခွဲပြီးပေး၊ ဒီလို မဟုတ်လား’

လင်း။ ။ ‘ဟုတ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီတော့ ပထမ စီမံစဉ်အခါကတော့ မောင်အဲရိက မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကြံစည်ကြတယ်’

လင်း။ ။ ‘ကျုပ်တို့ မဲချပြီး ကံအတိုင်း ဝေကြတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီအကြံအတိုင်း ဦးလင်းက မိန်းကလေးကို အိမ်ရောက်အောင်ခေါ်၊ ခေါ်ပြီး မောင်အဲရိက လူပျိုလှည့်၊ လှည့်ပေမဲ့ မောင်အဲရိက နေရာမကျ၊ နေရာမကျတုန်းဆဲဆဲမှာ ခက်ချင်တော့ ဦးလင်းက မိန်းကလေးကို စုံမက်ပြန်ရော၊ စုံမက်ပြန်တော့ ဒီလို သူငယ်မမျိုးနဲ့ သည်လူမျိုးနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ဦးလင်းက ထင်ပြန်ရော ဟုတ်စ’

လင်း။ ။ ‘ဘယ်တော့တန်လိမ့်မလဲ ခင်ဗျာ၊ သင်းနှင့် အဖက်မှ မဟုတ်ဘဲ’

ရှား။ ။ ‘ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စကားများရော၊ စကားများပြီး မောင်အဲရိက ခင်ဗျား အိမ်က ထွက်သွား၊ ထွက်သွားပြီး သူလည်း သူနည်းနဲ့သူ အကြံထုတ်ကရော၊ ဟုတ်စ’

လင်း။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကိုင်း အဲရိရေ ငါတို့ ပြောဖို့တောင် မရှိဘူး၊ မင်း ကွယ်ချင်ရင်လည်း ကွယ်တော့၊ ငါတော့ မကွယ်ဘူး၊ သည်လူက အကုန်သိပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ထွက်သွား၊ ထွက်သွားပေမဲ့ သည်အကောင် အကြံတစ်ခုရှိလို့ပဲဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိတယ်၊ ဒီတော့ မျက်စိဖွင့် နားဖွင့်ပြီး နေလိုက်တာ ဘာသိရသလဲ၊ ဒီအိမ်ငှားပြီး မိန်းကလေးကို လမ်းကနေပြီး ကြံစည်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိရတယ်၊ သူက ကြည့်မြင်တိုင် စမ်းချောင်းက ရှမ်းပွဲစား မောင်ဖေမောင်နဲ့ သွားပြီး ပူးပေါင်းတယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့ကတော့ သူ တစ်ခေါက်လာပြီး ကျုပ်ကို ပူးပေါင်းပြန်သေးတယ်၊ ပူးပေါင်းပေမဲ့ ဒီသူငယ်မကို သူလက်အပ်ရမယ် ဆိုရင် ကျုပ်အသက် ဆယ်ပြန်သေပစ်လိုက်မယ်ဗျာ၊ ပြီးရော၊ ဒီတော့ သူက ကြိမ်းဝါးပြီး ပြန်သွားတယ်၊ ပြန်သွားပြီးနောက် မိုးကုတ်က သံကြိုးအရမှာ သည်ကနေ နောက်ဆုံး နေ့ပဲကိုးလို့ သူတို့ ကြံစည်မယ်ဆိုတာ သိတာနှင့် ကျုပ်လည်း ရထားတွေ ဘာတော့ ငှားပေးပြီး နောက်က စိတ်မချလို့ လိုက်လာ၊ ကံကောင်းလို့သာပဗျာ၊ သူလက်ချက်

ဦးတော့မယ်လို့ ကိုင်း ဒါပါပဲဗျာ' ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ထလျက် စကြံလျှောက်ပြီး

‘ကျုပ်လည်းပဲ အ ပါတယ်ဗျာ၊ တဘက်ကြီး ခေါင်းမြီး ခြံတယ် ဆိုကတည်းက ကျုပ် ရိပ်မိဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဟောဟိုက အင်စပိတ်တော်ကြီးများလာကြပြီ၊ ကိုင်း ဦးလင်း ခင်ဗျားတော့ မိုက်တုန်းက မိုက်ပေမဲ့ နောက်တော့ နောင်တရတဲ့အတွက် အပြစ်ကြီးစွာရမယ် မဟုတ်လှပါဘူး၊ ယခု မိန်းကလေးကို အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်တဲ့ အထဲမှာ ခင်ဗျား မပါဘူးဆိုတာ ကျုပ်လိုက်ပြီး သက်သေခံဖို့ လိုရင်လည်း ခံပါမယ်၊ အစစ်ခံတဲ့ နေ့ကျတော့ ကျုပ်ကို ပြောသလို မှန်မှန်သာ ပြောတာပေါ့ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အကျဉ်းသမားများကို ပုလိပ်လက်သို့ အပ်လိုက်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းအမှုကို စစ်ဆေးသည့်နေ့၌ မောင်စံရှားလည်း သက်သေလိုက်ရလေရာ မောင်အဲရီမှာ ထောင်သုံးနှစ် ကျခံရ၍ ဦးလင်းမှာမူ မိုက်ပြစ်နှင့် ထောင်ဒဏ် တစ်လမျှသာ ကျခံရလေသည်။ မတင်ဦးမှာမူ ဦးလေး၏ အမွေအနှစ်များကို ခံစံရလျက် ရည်းစားမောင်တင်အောင်နှင့် သင့်မြတ်ကြ လေရာ ၎င်းတို့လင်မယားမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ရလျက် ကျွန်တော်တို့ နေအိမ် သို့ ရံဖန်ရံခါ လာရောက်လည်ပတ်ပြီးလျှင် မောင်စံရှားနှင့် ကျွန်တော့်အားလည်း ငွေ ၃၀၀ မျှစီ အဖိုးထိုက်တန်သော မိုးကုတ်ကျောက်လက်စွပ် တစ်ကွင်းစီ လက်ဆောင် အဖြစ်နှင့် ပေးကမ်းလေ၏။

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၂၁၊ နိုဝင်ဘာထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း အတွဲ (၅)၊ အမှတ် (၉)၌ ဖော်ပြခဲ့သည်။ မူကွဲအနေဖြင့် ၁၉၃၀၊ မတ်လထုတ် ကဝိမျက်မှန်မဂ္ဂဇင်း အတွဲ (၃)၊ အမှတ် (၁၂) ၌ “မေတ္တာတရား ကို မတရားသဖြင့်ကြံစည်ရာ၌ပေါ်အောင် စုံထောက်ပုံ” အမည်ဖြင့် တွေ့ရှိရသည်။

မိမိတို့အား နားထောင်ပါ။

၇၈

THE ADVENTURE OF THE SOLITARY CYCLIST

FROM THE YEARS 1894 to 1901 inclusive Mr. Sherlock Holmes was a very busy man. It is safe to say that there was no public case of any difficulty in which he was not consulted during those eight years, and there were hundreds of private cases, some of them of the most intricate and extraordinary character, in which he played a prominent part. Many startling successes and a few unavoidable failures were the outcome of this long period of continuous work. As I have preserved very full notes of all these cases, and was myself personally engaged in many of them, it may be imagined that it is no easy task to know which I should select to lay before the public. I shall, however, preserve my former rule, and give the preference to those cases which derive their interest not so much from the brutality of the crime as from the ingenuity and dramatic quality of the solution. For this reason I will now lay before the reader the facts connected with Miss Violet Smith, the solitary cyclist of Charlington, and the curious sequel of our investigation, which culminated in unexpected tragedy. It is true that the circumstances did not admit of any striking illustration of those powers for which my friend was famous, but there were some points about the case which made it stand out in those long records of crime from which I gather the material for these little narratives.

On referring to my note-book for the year 1895 I find that it was upon Saturday, the 23rd of April, that we first heard of Miss Violet Smith. Her visit was, I remember, extremely unwelcome to Holmes, for he was

immersed at the moment in a very abstruse and complicated problem concerning the peculiar persecution to which John Vincent Harden, the well-known tobacco millionaire, had been subjected. My friend, who loved above all things precision and concentration of thought, resented anything which distracted his attention from the matter in hand. And yet without a harshness which was foreign to his nature it was impossible to refuse to listen to the story of the young and beautiful woman, tall, graceful, and queenly, who presented herself at Baker Street late in the evening and implored his assistance and advice. It was vain to urge that his time was already fully occupied, for the young lady had come with the determination to tell her story, and it was evident that nothing short of force could get her out of the room until she had done so. With a resigned air and a somewhat weary smile, Holmes begged the beautiful intruder to take a seat and to inform us what it was that was troubling her.

"At least it cannot be your health," said he, as his keen eyes darted over her; "so ardent a bicyclist must be full of energy."

She glanced down in surprise at her own feet, and I observed the slight roughening of the side of the sole caused by the friction of the edge of the pedal.

"Yes, I bicycle a good deal, Mr. Holmes, and that has something to do with my visit to you today."

My friend took the lady's ungloved hand and examined it with as close an attention and as little sentiment as a scientist would show to a specimen.

"You will excuse me, I am sure. It is my business," said he, as he dropped it. "I nearly fell into the error of supposing that you were typewriting. Of course, it is obvious that it is music. You observe the spatulate finger-end, Watson, which is common to both professions? There is a spirituality about the face, however"—he gently turned it towards the light—"which the typewriter does not generate. This lady is a musician."

"Yes, Mr. Holmes, I teach music."

"In the country, I presume, from your complexion."

"Yes, sir; near Farnham, on the borders of Surrey."

"A beautiful neighbourhood and full of the most interesting associations. You remember, Watson, that it was near there that we took Archie Stamford, the forger. Now, Miss Violet, what has happened to you

near Farnham, on the borders of Surrey?"

The young lady, with great clearness and composure, made the following curious statement—

"My father is dead, Mr. Holmes. He was James Smith, who conducted the orchestra at the old Imperial Theatre. My mother and I were left without a relation in the world except one uncle, Ralph Smith, who went to Africa twenty-five years ago, and we have never had a word from him since. When father died we were left very poor, but one day we were told that there was an advertisement in the Times inquiring for our whereabouts. You can imagine how excited we were, for we thought that someone had left us a fortune. We went at once to the lawyer whose name was given in the paper. There we met two gentlemen, Mr. Carruthers and Mr. Woodley, who were home on a visit from South Africa. They said that my uncle was a friend of theirs, that he died some months before in great poverty in Johannesburg, and that he had asked them with his last breath to hunt up his relations and see that they were in no want. It seemed strange to us that Uncle Ralph, who took no notice of us when he was alive, should be so careful to look after us when he was dead; but Mr. Carruthers explained that the reason was that my uncle had just heard of the death of his brother, and so felt responsible for our fate."

"Excuse me," said Holmes; "when was this interview?"

"Last December—four months ago."

"Pray proceed."

"Mr. Woodley seemed to me to be a most odious person. He was for ever making eyes at me—a coarse, puffy-faced, red-moustached young man, with his hair plastered down on each side of his forehead. I thought that he was perfectly hateful—and I was sure that Cyril would not wish me to know such a person."

"Oh, Cyril is his name!" said Holmes, smiling.

The young lady blushed and laughed.

"Yes, Mr. Holmes; Cyril Morton, an electrical engineer, and we hope to be married at the end of the summer. Dear me, how *did* I get talking about him? What I wished to say was that Mr. Woodley was perfectly odious, but that Mr. Carruthers, who was a much older man, was more agreeable. He was a dark, sallow, clean-shaven, silent person; but he had polite manners and a pleasant smile. He inquired how we were

left, and on finding that we were very poor he suggested that I should come and teach music to his only daughter, aged ten. I said that I did not like to leave my mother, on which he suggested that I should go home to her every week-end, and he offered me a hundred a year, which was certainly splendid pay. So it ended by my accepting, and I went down to Chiltern Grange, about six miles from Farnham. Mr. Carruthers was a widower, but he had engaged a lady-housekeeper, a very respectable, elderly person, called Mrs. Dixon, to look after his establishment. The child was a dear, and everything promised well. Mr. Carruthers was very kind and very musical, and we had most pleasant evenings together. Every week-end I went home to my mother in town.

"The first flaw in my happiness was the arrival of the red-moustached Mr. Woodley. He came for a visit of a week, and oh, it seemed three months to me! He was a dreadful person, a bully to everyone else, but to me something infinitely worse. He made odious love to me, boasted of his wealth, said that if I married him I would have the finest diamonds in London, and finally, when I would have nothing to do with him, he seized me in his arms one day after dinner—he was hideously strong—and he swore that he would not let me go until I had kissed him. Mr. Carruthers came in and tore him off from me, on which he turned upon his own host, knocking him down and cutting his face open. That was the end of his visit, as you can imagine. Mr. Carruthers apologized to me next day, and assured me that I should never be exposed to such an insult again. I have not seen Mr. Woodley since.

"And now, Mr. Holmes, I come at last to the special thing which has caused me to ask your advice to-day. You must know that every Saturday forenoon I ride on my bicycle to Farnham Station in order to get the 12.22 to town. The road from Chiltern Grange is a lonely one, and at one spot it is particularly so, for it lies for over a mile between Charlington Heath upon one side and the woods which lie round Charlington Hall upon the other. You could not find a more lonely tract of road anywhere, and it is quite rare to meet so much as a cart, or a peasant, until you reach the high road near Crooksbury Hill. Two weeks ago I was passing this place when I chanced to look back over my shoulder, and about two hundred yards behind me I saw a man, also on a bicycle. He seemed to be a middle-aged man, with a short, dark beard. I looked back before I reached

Farnham, but the man was gone, so I thought no more about it. But you can imagine how surprised I was, Mr. Holmes, when on my return on the Monday I saw the same man on the same stretch of road. My astonishment was increased when the incident occurred again, exactly as before, on the following Saturday and Monday. He always kept his distance and did not molest me in any way, but still it certainly was very odd. I mentioned it to Mr. Carruthers, who seemed interested in what I said, and told me that he had ordered a horse and trap, so that in future I should not pass over these lonely roads without some companion.

"The horse and trap were to have come this week, but for some reason they were not delivered, and again I had to cycle to the station. That was this morning. You can think that I looked out when I came to Charlington Heath, and there, sure enough, was the man, exactly as he had been the two weeks before. He always kept so far from me that I could not clearly see his face, but it was certainly someone whom I did not know. He was dressed in a dark suit with a cloth cap. The only thing about his face that I could clearly see was his dark beard. To-day I was not alarmed, but I was filled with curiosity, and I determined to find out who he was and what he wanted. I slowed down my machine, but he slowed down his. Then I stopped altogether, but he stopped also. Then I laid a trap for him. There is a sharp turning of the road, and I pedalled very quickly round this, and then I stopped and waited. I expected him to shoot round and pass me before he could stop. But he never appeared. Then I went back and looked round the corner. I could see a mile of road, but he was not on it. To make it the more extraordinary, there was no side road at this point down which he could have gone."

Holmes chuckled and rubbed his hands. "This case certainly presents some features of its own," said he. "How much time elapsed between your turning the corner and your discovery that the road was clear?"

"Two or three minutes."

"Then he could not have retreated down the road, and you say that there are no side roads?"

"None."

"Then he certainly took a footpath on one side or the other."

"It could not have been on the side of the heath or I should have seen him."

"So by the process of exclusion we arrive at the fact that he made his way towards Charlington Hall, which, as I understand, is situated in its own grounds on one side of the road. Anything else?"

"Nothing, Mr. Holmes, save that I was so perplexed that I felt I should not be happy until I had seen you and had your advice."

Holmes sat in silence for some little time.

"Where is the gentleman to whom you are engaged?" he asked, at last.

"He is in the Midland Electrical Company, at Coventry."

"He would not pay you a surprise visit?"

"Oh, Mr. Holmes! As if I should not know him!"

"Have you had any other admirers?"

"Several before I knew Cyril."

"And since?"

"There was this dreadful man, Woodley, if you can call him an admirer."

"No one else?"

Our fair client seemed a little confused.

"Who was he?" asked Holmes.

"Oh, it may be a mere fancy of mine; but it has seemed to me sometimes that my employer, Mr. Carruthers, takes a great deal of interest in me. We are thrown rather together. I play his accompaniments in the evening. He has never said anything. He is a perfect gentleman. But a girl always knows."

"Ha!" Holmes looked grave. "What does he do for a living?"

"He is a rich man."

"No carriages or horses?"

"Well, at least he is fairly well-to-do. But he goes into the City two or three times a week. He is deeply interested in South African gold shares."

"You will let me know any fresh development, Miss Smith. I am very busy just now, but I will find time to make some inquiries into your case. In the meantime take no step without letting me know. Good-bye, and I trust that we shall have nothing but good news from you."

"It is part of the settled order of Nature that such a girl should have followers," said Holmes, as he pulled at his meditative pipe, "but for choice

not on bicycles in lonely country roads. Some secretive lover, beyond all doubt. But there are curious and suggestive details about the case, Watson."

"That he should appear only at that point?"

"Exactly. Our first effort must be to find who are the tenants of Charlington Hall. Then, again, how about the connection between Carruthers and Woodley, since they appear to be men of such a different type? How came they both to be so keen upon looking up Ralph Smith's relations? One more point. What sort of a *menage* is it which pays double the market price for a governess, but does not keep a horse although six miles from the station? Odd, Watson—very odd!"

"You will go down?"

"No, my dear fellow, *you* will go down. This may be some trifling intrigue, and I cannot break my other important research for the sake of it. On Monday you will arrive early at Farnham; you will conceal yourself near Charlington Heath; you will observe these facts for yourself, and act as your own judgment advises. Then, having inquired as to the occupants of the Hall, you will come back to me and report. And now, Watson, not another word of the matter until we have a few solid stepping-stones on which we may hope to get across to our solution."

We had ascertained from the lady that she went down upon the Monday by the train which leaves Waterloo at 9.50, so I started early and caught the 9.13. At Farnham Station I had no difficulty in being directed to Charlington Heath. It was impossible to mistake the scene of the young lady's adventure, for the road runs between the open heath on one side and an old yew hedge upon the other, surrounding a park which is studded with magnificent trees. There was a main gateway of lichen-studded stone, each side pillar surmounted by mouldering heraldic emblems; but besides this central carriage drive I observed several points where there were gaps in the hedge and paths leading through them. The house was invisible from the road, but the surroundings all spoke of gloom and decay.

The heath was covered with golden patches of flowering gorse, gleaming magnificently in the light of the bright spring sunshine. Behind one of these clumps I took up my position, so as to command both the gateway of the Hall and a long stretch of the road upon either side. It had been deserted when I left it, but now I saw a cyclist riding down it from the

opposite direction to that in which I had come. He was clad in a dark suit, and I saw that he had a black beard. On reaching the end of the Charlington grounds he sprang from his machine and led it through a gap in the hedge, disappearing from my view.

A quarter of an hour passed and then a second cyclist appeared. This time it was the young lady coming from the station. I saw her look about her as she came to the Charlington hedge. An instant later the man emerged from his hiding-place, sprang upon his cycle, and followed her. In all the broad landscape those were the only moving figures, the graceful girl sitting very straight upon her machine, and the man behind her bending low over his handle-bar, with a curiously furtive suggestion in every movement. She looked back at him and slowed her pace. He slowed also. She stopped. He at once stopped too, keeping two hundred yards behind her. Her next movement was as unexpected as it was spirited. She suddenly whisked her wheels round and dashed straight at him! He was as quick as she, however, and darted off in desperate flight. Presently she came back up the road again, her head haughtily in the air, not deigning to take any further notice of her silent attendant. He had turned also, and still kept his distance until the curve of the road hid them from my sight.

I remained in my hiding-place, and it was well that I did so, for presently the man reappeared cycling slowly back. He turned in at the Hall gates and dismounted from his machine. For some few minutes I could see him standing among the trees. His hands were raised and he seemed to be settling his necktie. Then he mounted his cycle and rode away from me down the drive towards the Hall. I ran across the heath and peered through the trees. Far away I could catch glimpses of the old grey building with its bristling Tudor chimneys, but the drive ran through a dense shrubbery, and I saw no more of my man.

However, it seemed to me that I had done a fairly good morning's work, and I walked back in high spirits to Farnham. The local house-agent could tell me nothing about Charlington Hall, and referred me to a well-known firm in Pall Mall. There I halted on my way home, and met with courtesy from the representative. No, I could not have Charlington Hall for the summer. I was just too late. It had been let about a month ago. Mr. Williamson was the name of the tenant. He was a respectable elderly gentleman. The polite agent was afraid he could say no more, as the

affairs of his clients were not matters which he could discuss.

Mr. Sherlock Holmes listened with attention to the long report which I was able to present to him that evening, but it did not elicit that word of curt praise which I had hoped for and should have valued. On the contrary, his austere face was even more severe than usual as he commented upon the things that I had done and the things that I had not.

"Your hiding-place, my dear Watson, was very faulty. You should have been behind the hedge; then you would have had a close view of this interesting person. As it is you were some hundreds of yards away, and can tell me even less than Miss Smith. She thinks she does not know the man; I am convinced she does. Why, otherwise, should he be so desperately anxious that she should not get so near him as to see his features? You describe him as bending over the handle-bar. Concealment again, you see. You really have done remarkably badly. He returns to the house and you want to find out who he is. You come to a London houseagent!"

"What should I have done?" I cried, with some heat.

"Gone to the nearest public-house. That is the centre of country gossip. They would have told you every name, from the master to the scullerymaid. Williamson! It conveys nothing to my mind. If he is an elderly man he is not this active cyclist who sprints away from that athletic young lady's pursuit. What have we gained by your expedition? The knowledge that the girl's story is true. I never doubted it. That there is a connection between the cyclist and the Hall. I never doubted that either. That the Hall is tenanted by Williamson. Who's the better for that? Well, well, my dear sir, don't look so depressed. We can do little more until next Saturday, and in the meantime I may make one or two inquiries myself."

Next morning we had a note from Miss Smith, recounting shortly and accurately the very incidents which I had seen, but the pith of the letter lay in the postscript:

"I am sure that you will respect my confidence, Mr. Holmes, when I tell you that my place here has become difficult owing to the fact that my employer has proposed marriage to me. I am convinced that his feelings are most deep and most honourable. At the same time my promise is, of course, given. He took my refusal very seriously,

but also very gently. You can understand, however, that the situation is a little strained."

"Our young friend seems to be getting into deep waters," said Holmes, thoughtfully, as he finished the letter. "The case certainly presents more features of interest and more possibility of development than I had originally thought. I should be none the worse for a quiet, peaceful day in the country, and I am inclined to run down this afternoon and test one or two theories which I have formed."

Holmes's quiet day in the country had a singular termination, for he arrived at Baker Street late in the evening with a cut lip and a discoloured lump upon his forehead, besides a general air of dissipation which would have made his own person the fitting object of a Scotland Yard investigation. He was immensely tickled by his own adventures, and laughed heartily as he recounted them.

"I get so little active exercise that it is always a treat," said he. "You are aware that I have some proficiency in the good old British sport of boxing. Occasionally it is of service. To-day, for example, I should have come to very ignominious grief without it."

I begged him to tell me what had occurred.

"I found that country pub which I had already recommended to your notice, and there I made my discreet inquiries. I was in the bar, and a garrulous landlord was giving me all that I wanted. Williamson is a white-bearded man, and he lives alone with a small staff of servants at the Hall. There is some rumour that he is or has been a clergyman; but one or two incidents of his short residence at the Hall struck me as peculiarly unecclesiastical. I have already made some inquiries at a clerical agency, and they tell me that there was a man of that name in orders whose career has been a singularly dark one. The landlord further informed me that there are usually week-end visitors—'a warm lot, sir'—at the Hall, and especially one gentleman with a red moustache, Mr. Woodley by name, who was always there. We had got as far as this when who should walk in but the gentleman himself, who had been drinking his beer in the tap-room and had heard the whole conversation. Who was I? What did I want? What did I mean by asking questions? He had a fine flow of language, and his adjectives were very vigorous. He ended a string of abuse by a vicious back-hander which I failed to entirely avoid. The next few minutes

were delicious. It was a straight left against a slogging ruffian. I emerged as you see me. Mr. Woodley went home in a cart. So ended my country trip, and it must be confessed that, however enjoyable, my day on the Surrey border has not been much more profitable than your own."

The Thursday brought us another letter from our client.

You will not be surprised, Mr. Holmes [said she] to hear that I am leaving Mr. Carruthers's employment. Even the high pay cannot reconcile me to the discomforts of my situation. On Saturday I come up to town and I do not intend to return. Mr. Carruthers has got a trap, and so the dangers of the lonely road, if there ever were any dangers, are now over.

As to the special cause of my leaving, it is not merely the strained situation with Mr. Carruthers, but it is the reappearance of that odious man, Mr. Woodley. He was always hideous, but he looks more awful than ever now, for he appears to have had an accident and he is much disfigured. I saw him out of the window, but I am glad to say I did not meet him. He had a long talk with Mr. Carruthers, who seemed much excited afterwards. Woodley must be staying in the neighbourhood, for he did not sleep here, and yet I caught a glimpse of him again this morning slinking about in the shrubbery. I would sooner have a savage wild animal loose about the place. I loathe and fear him more than I can say. How can Mr. Carruthers endure such a creature for a moment? However, all my troubles will be over on Saturday.

"So I trust, Watson; so I trust," said Holmes, gravely. "There is some deep intrigue going on round that little woman, and it is our duty to see that no one molests her upon that last journey. I think, Watson, that we must spare time to run down together on Saturday morning, and make sure that this curious and inconclusive investigation has no untoward ending."

I confess that I had not up to now taken a very serious view of the case, which had seemed to me rather grotesque and bizarre than dangerous. That a man should lie in wait for and follow a very handsome

woman is no unheard-of thing, and if he had so little audacity that he not only dared not address her, but even fled from her approach, he was not a very formidable assailant. The ruffian Woodley was a very different person, but, except on one occasion, he had not molested our client, and now he visited the house of Carruthers without intruding upon her presence. The man on the bicycle was doubtless a member of those week-end parties at the Hall of which the publican had spoken; but who he was or what he wanted was as obscure as ever. It was the severity of Holmes's manner and the fact that he slipped a revolver into his pocket before leaving our rooms which impressed me with the feeling that tragedy might prove to lurk behind this curious train of events.

A rainy night had been followed by a glorious morning, and the heath-covered countryside with the glowing clumps of flowering gorse seemed all the more beautiful to eyes which were weary of the duns and drabs and slate-greys of London. Holmes and I walked along the broad, sandy road inhaling the fresh morning air, and rejoicing in the music of the birds and the fresh breath of the spring. From a rise of the road on the shoulder of Crooksbury Hill we could see the grim Hall bristling out from amidst the ancient oaks, which, old as they were, were still younger than the building which they surrounded. Holmes pointed down the long tract of road which wound, a reddish yellow band, between the brown of the heath and the budding green of the woods. Far away, a black dot, we could see a vehicle moving in our direction. Holmes gave an exclamation of impatience.

"I had given a margin of half an hour," said he. "If that is her trap she must be making for the earlier train. I fear, Watson, that she will be past Charlington before we can possibly meet her."

From the instant that we passed the rise we could no longer see the vehicle, but we hastened onwards at such a pace that my sedentary life began to tell upon me, and I was compelled to fall behind. Holmes, however, was always in training, for he had inexhaustible stores of nervous energy upon which to draw. His springy step never slowed until suddenly, when he was a hundred yards in front of me, he halted, and I saw him throw up his hand with a gesture of grief and despair. At the same instant an empty dog-cart, the horse cantering, the reins trailing, appeared round the curve of the road and rattled swiftly towards us.

"Too late, Watson; too late!" cried Holmes, as I ran panting to his side. "Fool that I was not to allow for that earlier train! It's abduction, Watson— abduction! Murder! Heaven knows what! Block the road! Stop the horse! That's right. Now, jump in, and let us see if I can repair the consequences of my own blunder."

We had sprung into the dog-cart, and Holmes, after turning the horse, gave it a sharp cut with the whip, and we flew back along the road. As we turned the curve the whole stretch of road between the Hall and the heath was opened up. I grasped Holmes's arm.

"That's the man!" I gasped.

A solitary cyclist was coming towards us. His head was down and his shoulders rounded as he put every ounce of energy that he possessed on to the pedals. He was flying like a racer. Suddenly he raised his bearded face, saw us close to him, and pulled up, springing from his machine. That coalblack beard was in singular contrast to the pallor of his face, and his eyes were as bright as if he had a fever. He stared at us and at the dog-cart. Then a look of amazement came over his face.

"Halloa! Stop there!" he shouted, holding his bicycle to block our road. "Where did you get that dog-cart? Pull up, man!" he yelled, drawing a pistol from his side pocket. "Pull up, I say, or, by George, I'll put a bullet into your horse."

Holmes threw the reins into my lap and sprang down from the cart.

"You're the man we want to see. Where is Miss Violet Smith?" he said, in his quick, clear way.

"That's what I am asking you. You're in her dog-cart. You ought to know where she is."

"We met the dog-cart on the road. There was no one in it. We drove back to help the young lady."

"Good Lord! Good Lord! what shall I do?" cried the stranger, in an ecstasy of despair. "They've got her, that hellhound Woodley and the blackguard parson. Come, man, come, if you really are her friend. Stand by me and we'll save her, if I have to leave my carcass in Charlington Wood."

He ran distractedly, his pistol in his hand, towards a gap in the hedge. Holmes followed him, and I, leaving the horse grazing beside the road, followed Holmes.

"This is where they came through," said he, pointing to the marks of several feet upon the muddy path. "Halloa! Stop a minute! Who's this in the bush?"

It was a young fellow about seventeen, dressed like an ostler, with leather cords and gaiters. He lay upon his back, his knees drawn up, a terrible cut upon his head. He was insensible, but alive. A glance at his wound told me that it had not penetrated the bone.

"That's Peter, the groom," cried the stranger. "He drove her. The beasts have pulled him off and clubbed him. Let him lie; we can't do him any good, but we may save her from the worst fate that can befall a woman."

We ran frantically down the path, which wound among the trees. We had reached the shrubbery which surrounded the house when Holmes pulled up.

"They didn't go to the house. Here are their marks on the left—here, beside the laurel bushes! Ah, I said so!"

As he spoke a woman's shrill scream—a scream which vibrated with a frenzy of horror—burst from the thick green clump of bushes in front of us. It ended suddenly on its highest note with a choke and a gurgle.

"This way! This way! They are in the bowling alley," cried the stranger, darting through the bushes. "Ah, the cowardly dogs! Follow me, gentlemen! Too late! too late! by the living Jingo!"

We had broken suddenly into a lovely glade of greensward surrounded by ancient trees. On the farther side of it, under the shadow of a mighty oak, there stood a singular group of three people. One was a woman, our client, drooping and faint, a handkerchief round her mouth. Opposite her stood a brutal, heavy-faced, red-moustached young man, his gaitered legs parted wide, one arm akimbo, the other waving a riding-crop, his whole attitude suggestive of triumphant bravado. Between them an elderly, grey-bearded man, wearing a short surplice over a light tweed suit, had evidently just completed the wedding service, for he pocketed his prayer-book as we appeared and slapped the sinister bridegroom upon the back in jovial congratulation.

"They're married!" I gasped.

"Come on!" cried our guide; "come on!" He rushed across the glade,

Holmes and I at his heels. As we approached, the lady staggered against the trunk of the tree for support. Williamson, the exclergyman, bowed to us with mock politeness, and the bully Woodley advanced with a shout of brutal and exultant laughter.

"You can take your beard off, Bob," said he. "I know you right enough. Well, you and your pals have just come in time for me to be able to introduce you to Mrs. Woodley."

Our guide's answer was a singular one. He snatched off the dark beard which had disguised him and threw it on the ground, disclosing a long, sallow, clean-shaven face below it. Then he raised his revolver and covered the young ruffian, who was advancing upon him with his dangerous riding-crop swinging in his hand.

"Yes," said our ally, "I *am* Bob Carruthers, and I'll see this woman righted if I have to swing for it. I told you what I'd do if you molested her, and, by the Lord, I'll be as good as my word!"

"You're too late. She's my wife!"

"No, she's your widow."

His revolver cracked, and I saw the blood spurt from the front of Woodley's waistcoat. He spun round with a scream and fell upon his back, his hideous red face turning suddenly to a dreadful mottled pallor. The old man, still clad in his surplice, burst into such a string of foul oaths as I have never heard, and pulled out a revolver of his own, but before he could raise it he was looking down the barrel of Holmes's weapon.

"Enough of this," said my friend, coldly. "Drop that pistol! Watson, pick it up! Hold it to his head! Thank you. You, Carruthers, give me that revolver. We'll have no more violence. Come, hand it over!"

"Who are you, then?"

"My name is Sherlock Holmes."

"Good Lord!"

"You have heard of me, I see. I will represent the official police until their arrival. Here, you!" he shouted to a frightened groom who had appeared at the edge of the glade. "Come here. Take this note as hard as you can ride to Farnham." He scribbled a few words upon a leaf from his notebook. "Give it to the superintendent at the police station. Until he comes I must detain you all under my personal custody."

The strong, masterful personality of Holmes dominated the tragic

scene, and all were equally puppets in his hands. Williamson and Carruthers found themselves carrying the wounded Woodley into the house, and I gave my arm to the frightened girl. The injured man was laid on his bed, and at Holmes's request I examined him. I carried my report to where he sat in the old tapestry-hung dining-room with his two prisoners before him.

"He will live," said I.

"What!" cried Carruthers, springing out of his chair. "I'll go upstairs and finish him first. Do you tell me that that girl, that angel, is to be tied to Roaring Jack Woodley for life?"

"You need not concern yourself about that," said Holmes. "There are two very good reasons why she should under no circumstances be his wife. In the first place, we are very safe in questioning Mr. Williamson's right to solemnize a marriage."

"I have been ordained," cried the old rascal.

"And also unfrocked."

"Once a clergyman, always a clergyman."

"I think not. How about the license?"

"We had a license for the marriage. I have it here in my pocket."

"Then you got it by a trick. But in any case a forced marriage is no marriage, but it is a very serious felony, as you will discover before you have finished. You'll have time to think the point out during the next ten years or so, unless I am mistaken. As to you, Carruthers, you would have done better to keep your pistol in your pocket."

"I begin to think so, Mr. Holmes; but when I thought of all the precaution I had taken to shield this girl—for I loved her, Mr. Holmes, and it is the only time that ever I knew what love was—it fairly drove me mad to think that she was in the power of the greatest brute and bully in South Africa, a man whose name is a holy terror from Kimberley to Johannesburg. Why, Mr. Holmes, you'll hardly believe it, but ever since that girl has been in my employment I never once let her go past this house, where I knew these rascals were lurking, without following her on my bicycle just to see that she came to no harm. I kept my distance from her, and I wore a beard so that she should not recognise me, for she is a good and high-spirited girl, and she wouldn't have stayed in my employment long if she had thought that I was following her about the country roads."

"Why didn't you tell her of her danger?"

"Because then, again, she would have left me, and I couldn't bear to face that. Even if she couldn't love me it was a great deal to me just to see her dainty form about the house, and to hear the sound of her voice."

"Well," said I, "you call that love, Mr. Carruthers, but I should call it selfishness."

"Maybe the two things go together. Anyhow, I couldn't let her go. Besides, with this crowd about, it was well that she should have someone near to look after her. Then when the cable came I knew they were bound to make a move."

"What cable?"

Carruthers took a telegram from his pocket.

"That's it," said he.

It was short and concise:

The old man is dead.

"Hum!" said Holmes. "I think I see how things worked, and I can understand how this message would, as you say, bring them to a head. But while we wait you might tell me what you can."

The old reprobate with the surplice burst into a volley of bad language.

"By Heaven," said he, "if you squeal on us, Bob Carruthers, I'll serve you as you served Jack Woodley. You can bleat about the girl to your heart's content, for that's your own affair, but if you round on your pals to this plain-clothes copper it will be the worst day's work that ever you did."

"Your reverence need not be excited," said Holmes, lighting a cigarette. "The case is clear enough against you, and all I ask is a few details for my private curiosity. However, if there's any difficulty in your telling me I'll do the talking, and then you will see how far you have a chance of holding back your secrets. In the first place, three of you came from South Africa on this game—you Williamson, you Carruthers, and Woodley."

"Lie number one," said the old man; "I never saw either of them until two months ago, and I have never been in Africa in my life, so you can put that in your pipe and smoke it, Mr. Busybody Holmes!"

"What he says is true," said Carruthers.

"Well, well, two of you came over. His reverence is our own home-made article. You had known Ralph Smith in South Africa. You had reason to believe he would not live long. You found out that his niece would inherit his fortune. How's that—eh?"

Carruthers nodded and Williamson swore.

"She was next-of-kin, no doubt, and you were aware that the old fellow would make no will."

"Couldn't read or write," said Carruthers.

"So you came over, the two of you, and hunted up the girl. The idea was that one of you was to marry her and the other have a share of the plunder. For some reason Woodley was chosen as the husband. Why was that?"

"We played cards for her on the voyage. He won."

"I see. You got the young lady into your service, and there Woodley was to do the courting. She recognised the drunken brute that he was, and would have nothing to do with him. Meanwhile, your arrangement was rather upset by the fact that you had yourself fallen in love with the lady. You could no longer bear the idea of this ruffian owning her."

"No, by George, I couldn't!"

"There was a quarrel between you. He left you in a rage, and began to make his own plans independently of you."

"It strikes me, Williamson, there isn't very much that we can tell this gentleman," cried Carruthers, with a bitter laugh. "Yes, we quarreled, and he knocked me down. I am level with him on that, anyhow. Then I lost sight of him. That was when he picked up with this cast padre here. I found that they had set up house-keeping together at this place on the line that she had to pass for the station. I kept my eye on her after that, for I knew there was some devilry in the wind. I saw them from time to time, for I was anxious to know what they were after. Two days ago Woodley came up to my house with this cable, which showed that Ralph Smith was dead. He asked me if I would stand by the bargain. I said I would not. He asked me if I would marry the girl myself and give him a share. I said I would willingly do so, but that she would not have me. He said, 'Let us get her married first, and after a week or two she may see things a bit different.' I said I would have nothing to do with violence. So he went off cursing, like the foul-mouthed blackguard that he was, and swearing that

he would have her yet. She was leaving me this week-end, and I had got a trap to take her to the station, but I was so uneasy in my mind that I followed her on my bicycle. She had got a start, however, and before I could catch her the mischief was done. The first thing I knew about it was when I saw you two gentlemen driving back in her dog-cart."

Holmes rose and tossed the end of his cigarette into the grate. "I have been very obtuse, Watson," said he. "When in your report you said that you had seen the cyclist as you thought arrange his necktie in the shrubbery, that alone should have told me all. However, we may congratulate ourselves upon a curious and in some respects a unique case. I perceive three of the county constabulary in the drive, and I am glad to see that the little ostler is able to keep pace with them; so it is likely that neither he nor the interesting bridegroom will be permanently damaged by their morning's adventures. I think, Watson, that in your medical capacity you might wait upon Miss Smith and tell her that if she is sufficiently recovered we shall be happy to escort her to her mother's home. If she is not quite convalescent you will find that a hint that we were about to telegraph to a young electrician in the Midlands would probably complete the cure. As to you, Mr. Carruthers, I think that you have done what you could to make amends for your share in an evil plot. There is my card, sir, and if my evidence can be of help to you in your trial it shall be at your disposal."

In the whirl of our incessant activity it has often been difficult for me, as the reader has probably observed, to round off my narratives, and to give those final details which the curious might expect. Each case has been the prelude to another, and the crisis once over the actors have passed for ever out of our busy lives. I find, however, a short note at the end of my manuscripts dealing with this case, in which I have put it upon record that Miss Violet Smith did indeed inherit a large fortune, and that she is now the wife of Cyril Morton, the senior partner of Morton & Kennedy, the famous Westminster electricians. Williamson and Woodley were both tried for abduction and assault, the former getting seven years and the latter ten. Of the fate of Carruthers I have no record, but I am sure that his assault was not viewed very gravely by the Court, since Woodley had the reputation of being a most dangerous ruffian, and I think that a few months were sufficient to satisfy the demands of justice.

7/18

mgyc.com

mgyc.com

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှု

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် တစ်နေ့သောနံနက်တွင် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် စကားစမြည် ပြောဆိုနေခိုက် အခန်းတံခါးကို ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် တီးခေါက်သံကို ကြားရ၍ ဦးစံရှားက

“ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကြွပါခင်ဗျာ”ဟု ပြော၍မဆုံးမီ အခန်းတွင်းသို့ မျက်နှာထား ခပ်ပျက်ပျက် ဖရိုဖရဲ ဝတ်ဆင်လျက် စိတ်လက်မချမ်းသာ ပူပင်သောကများဟန် လက္ခဏာရှိသော သူတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ပြီး ဦးစံရှားရှိရာသို့ သွား၍

“ဦးစံရှား ခင်ဗျားလား”ဟု မေးလိုက်လျှင် ဦးစံရှားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သော အခါ “အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိပါသလား” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဦးစံရှားလည်း ထိုလူကိုကြည့်၍ “အခုတလော အလုပ်တွေ အင်မတန်ပဲ များပါတယ်။ လူသတ်မှုတစ်ခု စုံထောက်နေတာလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ လက်စမသတ်သေးဘူး။ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ဖြင့် အခုတလော သည်းခံပါ”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်က “အရေးကြီးတယ်ဆိုတာတော့ ဘာပြောလို့ကောင်းမလဲဗျာ။ ခင်ဗျားဖြင့် ကြားပြီ”

လား မဆိုနိုင်၊ ကျွန်တော်ကို မော်လမြိုင်မြို့က မွန်လူမျိုး မြို့ဝန်ဟောင်းကြီး ဦးတာနောရဲ့ သားကလေးကိစ္စပေါ့”ဟု မဆိုင်းမခံနိုင်လောက်အောင် အရေးကြီးသည့် အမှုအရာဖြင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုရာတွင် ဦးစံရှားသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ တုံ့ပြန်မပြောဘဲ စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော မိမိမှတ်စုစာအုပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်၍ ဦးတာနောအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးမှတ်ထားသော အချက်ရပ်များကို ဖတ်ပြီးလျှင်

“ထူးချွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊ အင်း ... ပြောစမ်းပါဦး၊ သူ့သားကလေး ဘာဖြစ်တယ်၊ ပျောက်သွားတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့၊ သိပါရစေဗျာ”ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဧည့်သည်က ပြန်ပြောသည်မှာ

“ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မောင်ထွန်းဖြူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းတစ်ကျောင်း တည်ထောင်ပြီး ကျောင်းဆရာကြီးလုပ်တာမှာတော့ နှစ်ရှည်လများ ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ကျောင်းကတော့ တခြားကျောင်းနဲ့မတူဘူး။ မော်လမြို့နဲ့ မနီးမဝေး မုဒုံရွာနားက ခြံတစ်ခြံအတွင်းမှာ တည်ထားပြီး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားများကိုသာ လက်ခံတယ်။ ကျောင်းသားများလည်း ရွေးပြီးမှ လက်ခံတယ်။ ကျောင်းသားများကို မိဘဆွေမျိုးများ ကြည့်ရှုသလို ကြည့်ရှုစောင့်ထိန်းလာလို့ လူကြီးလူကောင်း လူကံ့ထံများရဲ့ သားများ လာပြီးထားကြတာပဲ။

“တစ်လလောက်တုန်းကတော့ အဲဒီမွန်မြို့ဝန်ဟောင်း တာနောရဲ့ စာရေးကလေးလား ဘာလားမဆိုနိုင်ဘူး။ လာတဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတာ ဒီလိုပါ။ ‘ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့မြို့ဝန်ကြီးက ဆရာကြီးကျောင်းအကြောင်းကို သတင်းကောင်းကြားရတာနဲ့ သဘောကျလွန်းလို့ သားကလေး မောင်တင်အုံကို ကျောင်းမှာ အပ်မလို့ တဲ့’။ ဒီစကားကိုကြားရတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ဝမ်းသာမိပါတယ်။ မောင်တင်အုံဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေး ဘယ်တော့လာမယ်ဆိုတာကို မျှော်နေတာပါပဲ။

“အဲဒါနဲ့ နောက် ဧပြီလဆန်း ၁ ရက်နေ့လောက်ကျတော့ သူငယ်လေး ရောက်လာပါရော။ သူငယ်ပုံပန်းကလေးက သနားကမား၊ သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ အင်မတန်ပဲ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာလာနေပြီး နောက် တယ်မကြာဘူး၊ နေသားကျသွားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုနေရေမျိုးမှာ ကွယ်ဝှက်ထားဖို့ မတော်လို့ တကယ်ပြောရမှာဖြင့် သူငယ်ကလေးဟာ အိမ်မှာ တယ်ပျော်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝန်မင်းကလည်း သူ ဝန်ကတော်နဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် မဟုတ်လေတော့ ဝန်ကတော်ကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစိဖြစ်ပြီး ဝန်ကတော်ကြီးက အထက်မှာ သွားနေတယ်တဲ့။

သူငယ်ကလေးကတော့ အမေကို သူ့အဖေထက် ပိုပြီးချစ်တယ်တဲ့။ ဝန်ကတော်ကြီး ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူငယ်ကလေးမှာ တမိုက်မိုက် တတွေတွေနဲ့နေလို့ နောက်ဆုံး ကျတော့ ဝန်မင်းက ကျွန်တော်တို့ဆီ ပို့လိုက်တာပဲဗျ။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကျောင်းမှာနေပြီး တစ်လခွဲလောက် မကြာခင်ပဲ ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ စာပေများကို ကြိုးစားသင်နေတုန်း ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့ကျတော့ သူငယ်ကို မမြင် ရတော့ဘူး။ သူအိပ်တာက အိမ်ပေါ်ကအခန်းမှာ အိပ်တယ်။ သူအိပ်တဲ့ အခန်းနဲ့ လှေကားစပ်ကြားမှာ အခန်းကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းကြီးထဲမှာ တခြား ကျောင်း သားနှစ်ယောက် အိပ်ကြတယ်။ ဒီကျောင်းသားများကလည်း ဘာသံမှမကြားဘူးတဲ့။ သူ့အခန်းပြတင်းပေါက်တော့ ပွင့်နေပြီး ပြတင်းပေါက်က မြေအထိ ထားဝယ်မိုင်းနွယ် ပင်ကြီး ပေါက်နေတယ်။ နွယ်ပင်ရင်းကတော့ ခြေရာမတွေ့ဘူး။ သို့ပေမဲ့ သူ ဒီအပေါက်က မထွက်ရင်လည်း ဘယ်အပေါက်ကမှ ထွက်စရာမရှိဘူး။

“နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မနက်ငါးနာရီခွဲ၊ ခေါင်းလောင်းတီးပြီး ကျောင်းသားတွေ ရေချိုးဆင်းကြတော့ မောင်တင်အုံပါမလာလို့ သူ့အခန်း သွားကြည့် တော့လည်း သူမရှိ၊ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း အိပ်ပုံမပေါ်၊ သူ ပျောက်သွားတုန်း ဝတ်ထားတာကတော့ ယောလုံချည်နဲ့ သက္ကလပ်အင်္ကျီအမည်းကလေး ဝတ်ထား တယ်။

“အဲဒီ မောင်တင်အုံကို ရှာမတွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျောင်းစာရင်း စစ်ဆေး လိုက်ပြန်တော့ မောင်တင်အုံ တစ်ယောက်တည်း ပျောက်တာမဟုတ်။ သူငယ်လေးများ ကို ဒရိမ်းပြဖို့ ငှားထားတဲ့ ကရင်ဆရာကလေး စောသာထူးလည်း မရှိဘူး။ စောသာထူး ဆိုင်ကယ်လည်း ပျောက်သွားတယ်။ စောသာထူး ကျွန်တော်နဲ့နေတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပေတဲ့ သူ့ဟာသူ ဘာသိဘာသာ နေတတ်လေတော့ ဆရာတွေနဲ့လည်း အကျွမ်း တဝင်မဟုတ်၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့လည်း လိုက်လိုက်လျောလျော မဟုတ်ဘူး။

“သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ အင်္ဂါနေ့ကပဲ။ အခု ကြာသပတေးနေ့ ရောက်နေပြီ။ အခုထက်တိုင် ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင် ပြေးပြီး သူငယ်ကလေး သူ့အဖေအိမ်မှာ ပြန်သွားသလားလို့ မေးစမ်းကြည့် တော့လည်း မရ။ ဝန်မင်းကြီးကလည်း အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်”

ဤကဲ့သို့ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးထွန်းဖြူသည် ရှည်ရှည်လျားလျား ပြောဆို သော အချက်တို့ကို ဦးစံရှားသည် အဆုံးတိုင် တစ်ခွန်းသောစကားမျှ မေးမြန်းခြင်း